

**Marea tragedie
și
Planul lui Dumnezeu de mântuire
în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**
de Ewald Frank

În această expunere vor fi prezentate informații importante în legătură cu Cerul și Pământul. Oamenii s-au gândit de la început la soarta lor. Noi credem că această broșură va lumina nu doar fundalul acestei mari tragedii care nu s-a terminat încă, ci și soluția acestei vechi probleme și va servi drept călăuză.

Primii oameni au văzut lumina acestei lumi acum șase mii de ani. Pe 12 octombrie 1999, conform statisticilor Națiunilor Unite, populația lumii a atins șase miliarde de locuitori. În anul 2000 se pune întrebarea dacă marile evenimente prezise în Sfânta Scriptură vor avea loc în viitorul apropiat. Așteptările sunt mari din acest punct de vedere. În centrul atenției sunt două orașe: Ierusalimul și Roma. Ierusalimul este cunoscut că fiind locul de naștere al celor trei mari religii: iudaismul, creștinismul și islamismul, deși Mohamed și-a fondat religia în anul 632 la Mecca și Medina, în Arabia, nu în Ierusalim. Roma a fost „lustruită” și pregătită pentru „Sfântul jubileu 2000”. În vederea „Anului sfânt – 2000”, poarta de aur a Vaticanului a fost deschisă de Papa Ioan Paul al II-lea, în timp ce poarta de aur din Ierusalim rămâne deocamdată închisă. Totuși, noi nu ne ocupăm cu activitățile religioase preluate de oameni, ci cu ceea ce face Dumnezeu Cel Sfânt în istoria omenirii.

În decursul ultimelor secole, bărbați și femei au prezis evenimente deosebite pentru anumiți ani. Datorită „unicității” sale, anul 2000 a devenit un punct spre care se îndreaptă

atenția întregii lumi. Dar este un an ca oricare altul și lucrurile predicate de oamenii nechemați de Dumnezeu, nu vor avea loc. **Extraordinarul are loc numai atunci când Dumnezeu Însuși îl face.** Într-adevăr ne aflăm la un punct de cotitură al istoriei și ne putem aștepta ca lucruri deosebite să se întâmple. De acum înainte, oricare an poate deveni "*marele an jubiliar*". Desigur, nimeni nu poate fixa o dată, dar semnele timpului ne îndeamnă să credem că momentul este aproape. Două mii de ani au trecut de la Adam și Dumnezeu a făcut un important legământ cu Avraam, **legământ bazat pe făgăduințele Sale.** După alți 2000 de ani, Dumnezeu a făcut un nou început prin **împlinirea făgăduințelor Sale**, încheind Legământul Noului Testament. Între aceste legăminte au fost perioadele Legii și proorocilor. Legea, cu multele ei porunci, a fost dată pentru condamnarea umanității căzute în păcat.

Proorocii au avut sarcina să anunțe evenimentele care urmau să aibă loc în decursul Planului de mântuire, până la încheierea lui. Am ajuns acum la sfârșitul acestei perioade de har de 2000 de ani. Mai mult ca sigur putem conta pe mari evenimente care sunt deja expuse în Planul lui Dumnezeu. "*Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?*" (Isaia 14:27).

Al șaptelea mileniu din istoria umanității nu numai că poate, dar va fi, și trebuie să fie, Împărăția de 1000 de ani a lui Hristos. Avem făgăduințe pentru aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu, în mod deosebit în Apocalipsa 20:6: "*Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani*".

Dacă este vorba despre o anumită perioadă de timp profetică, atunci se aplică versetul: "*Pentru Domnul o zi este*

ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi" (2Petru 3:8). Dumnezeu va desăvârși lucrarea Lui de mântuire în cel de- al șaptelea mileniu, așa cum Și-a desăvârșit creația în ziua a șaptea și S-a odihnit de toată lucrarea Lui (Genesa 2:1-3).

La sfârșitul timpului, judecata dreaptă va fi pronunțată la tronul alb de judecată (Apocalipsa 20:11-15) și fiecare va ajunge la destinația finală. Fiecare va ajunge acolo unde și-a ales să fie. Cunoaștem zicala: "Cu cât e mai largă alegerea, cu atât e mai mare necazul". În ceea ce privește eternitatea, putem spune: **"Oricine va face alegerea corectă va evita necazurile"**.

După ultima judecată, timpul se va revărsa în veșnicie. Va fi un nou început, în care fericirea și armonia divină vor dura veșnic: *"Căci iată, Eu fac ceruri noi și un pământ nou; așa că nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute, și nimănui nu-i vor mai veni în minte"* (Isaia 65:17). *"Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea"*. (2Petru:3.13) *"Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era"* (Apocalipsa 21:1).

Creștinii care cred așa cum zice Scriptura nu așteaptă nenorocirile și judecata zilei de apoi, ci ei așteaptă **făgăduita revenire a lui Isus Hristos**. Ei nu creează o stare de panică referindu-se la *"Infernul Armaghedonului"*. Încă din zilele apostolilor, toți copiii lui Dumnezeu au așteptat să fie luați acasă, așa cum le-a făgăduit Mântuitorul lor, Isus Hristos, în Ioan 14:1-3. Desigur, rămâne așa cum este scris, că **numai Dumnezeu cunoaște ziua și ceasul**. Isus și apostolii nu au greșit când au anunțat revenirea lui Hristos.

Apostolul Petru a prezis că în zilele din urmă batjocoritorii vor lua în derâdere acest lucru, spunând: *"Unde este*

făgăduința venirii Lui ...toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!" (2Petru 3:4). Până la împlinirea reală a acestei făgăduințe, rămâne așa cum este scris: "Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, ci are o îndelungă răbdare pentru voi" (2Petru 3:9).

Îndelunga răbdare divină va avea însă și un sfârșit, așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe (Matei 24:39) - și acesta ar putea avea loc în orice moment. Evenimentele care aparțin Planului de mântuire au loc întotdeauna la împlinirea timpului, conform sfatului și Planului lui Dumnezeu. "*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui*" (Romani 9 :28).

PRIMA ȘI A DOUA CREAȚIE

Cum a început totul?

Cum se va sfârși?

Orice început pe care l-a făcut Dumnezeu a fost într-adevăr desăvârșit. Dar dușmanul a încercat întotdeauna să-I strice Planul. Totul a început în Cer și a continuat apoi pe Pământ. Aceasta este **Marea Tragedie**. Dumnezeu a creat toate lucrurile într-un mod magnific și desăvârșit. Dar la un moment dat în Cer, Lucifer a luat poziție împotriva Lui. Apoi a înșelat prima pereche în Rai. Dușmanul nu a lăsat nimic așa cum a fost la început. De atunci și până astăzi a mințit, a înșelat și și-a exercitat influența distructivă. Nu există căsătorie pe care s-o fi lăsat în pace sau o familie pe care să n-o fi zdruncinat.

De fapt, el nu a lăsat în pace nici un om, nici un trib, nici un popor, nici o țară. Dintotdeauna el a fost hotărât să distrugă Planul original al lui Dumnezeu cu Israelul și apoi cu

Biserica. Nu a respectat nici o trezire. Chiar și acolo unde Duhul lui Dumnezeu era la lucru, el a venit să semene discordie, să creeze confuzie și dezbinare. Sub influența lui, lucrurile din domeniul religios au mers greșit și acum este evidentă înșelăciunea ajunsă la culme.

În Cuvântul lui Dumnezeu suntem informați despre tot, inclusiv despre ce a mers rău în Cer și pe Pământ. Primim informații despre ce s-a petrecut în trecut, despre ceea ce are loc în prezent și înțelegem ce va conține viitorul. La fel de sigur cum Dumnezeu a creat toate lucrurile într-un mod desăvârșit și a avut doar intenții de dragoste și de pace cu umanitatea, tot așa de sigur dușmanul lucrează cauzând nenorociri.

Pe cât de sigur Dumnezeu a vorbit prin Cuvântul Său, pe atât de sigur dușmanul va răsufla ceea ce a fost spus. Satan nu este ateu, el crede în Dumnezeu și se înfioară (Iacov 2:19). Aici este înșelăciunea. El induce foarte bine în eroare în Numele lui Dumnezeu, cu ajutorul Cuvântului Lui, căci cunoaște foarte bine pe Dumnezeu și Cuvântul Său! Fără ezitare, i s-ar putea da titlul: „Mai marele teologilor din toate religiile.” Fiindcă se opune, el pune sub semnul întrebării tot ce este adevărat și îl înlocuiește cu răstălmăcirii și minciuni. Folosind terminologia religioasă, a reușit mereu să semene îndoială și să arunce omenirea în necredință.

Sfintele Scripturi vorbesc despre Creația naturală și duhovnicească, despre primul și al doilea Adam (1Corinteni 15:45-49). La sfârșitul lucrării de Creație ni se spune: *"În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse"*.

Tot astfel, Fiul lui Dumnezeu S-a odihnit la dreapta Maiestății după ce Și-a sfârșit lucrarea de mântuire (Efeseni 1:20) și a umplut Biserica Sa cu puterea Duhului Sfânt în ziua

de Rusalii. La început, Biserica a fost lucrarea curată a Duhului Sfânt. Era stâlpul și temelia Adevărului (1Timotei 3:15). După acel început glorios, Satan și-a început lucrarea de distrugere, așa cum făcuse înainte și cu Creația naturală.

În primul rând am dori să vedem ce s-a întâmplat în Cer, pentru că acolo a început marea tragedie cu Lucifer, unul dintre cei mai înalți îngeri, **care a fost uns** să poată lumina, fiind numit "*fiul zorilor*".

El se afla într-o poziție de conducător și avea o mare influență. Dar, dintr-o dată s-a întâmplat ceva ce noi nu putem înțelege și acest lucru a continuat pe Pământ, în Rai. În felul lui, s-ar putea să fi vrut binele pentru că, din moment ce era creat de Dumnezeu, nici un rău nu putea fi în el. Răul a apărut în momentul în care el a ieșit din ceea ce era bine. Întunericul din el a ieșit la iveală când el a pășit afară din lumină. **Propria sa voință l-a scos de sub influența voiei lui Dumnezeu.** Totul poate exista în armonie divină atâta timp cât rămâne în voia lui Dumnezeu, conform ordinii stabilite de El.

În relatarea parțial codificată, putem totuși înțelege ceea ce s-a întâmplat. Dintr-o dată, Lucifer nu a mai vorbit cu Dumnezeu, ci mai degrabă cu el însuși, monolog care a fost redat astfel:

*"Mă voi sui în cer,
îmi voi ridica scaunul de domnie
mai pe sus de stelele lui Dumnezeu ;
voi ședea pe muntele adunării,
mă voi sui pe vârful norilor,
voi fi ca Cel Prea Înalt"* (Isaia 14:12-27).

Toate aceste declarații de intenție, care nu provin de la Dumnezeu, au cauzat separarea de El și independența lui Lucifer. Astfel, el a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Declararea propriei sale voințe: „Eu voi...”, nu a fost în voia

lui Dumnezeu și de aceea a fost îndreptată automat împotriva Lui. Până atunci nici răul, nici cel rău nu existaseră. Cel care a fost atât de aproape de Dumnezeu s-a ridicat împotriva Lui și a căzut. De atunci, noi putem spune: *"Mândria merge înaintea căderii"*. Dușmanul lui Dumnezeu a atras în această oribilă cădere și pe unii din îngeri.

De la răzvrătirea din cer, există nu numai Dumnezeu, care este în întregime bun, ci și cel rău (din care tot ce a fost bun a dispărut) și oastea lui. Fiind stăpânitorul întunericului din această lume, el influențează omenirea și luptă împotriva oricărui lucru care vine de la Dumnezeu (Efeseni 6:11-13).

Este o luptă între lumină și întuneric, între bine și rău, între viață și moarte. Suntem cu toții mai mult sau mai puțin puși la încercare în acest război duhovnicesc. Următoarea mare confruntare universală va avea loc atunci când îngerul Mihail va lupta împreună cu îngerii săi împotriva lui Satan și a oastei lui, la ridicarea la Cer a celor mântuiți. *"Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer"* (Apocalipsa 12:7-8).

CĂDEREA ȘI REAȘEZAREA ÎN STAREA ORIGINARĂ

Înainte noastră se deschide Planul tainic de mântuire al lui Dumnezeu. În Genesa 1:27, Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa într-un trup duhovnicesc. În capitolul 2:7, Domnul Dumnezeu a făcut omul din țărână într-un trup de carne. În versetul 18, Dumnezeu a spus : *"Nu este bine ca omul să fie singur, am să-i fac un ajutor potrivit pentru el"*.

Apoi Domnul Dumnezeu a făcut toate creaturile vii, întotdeauna sub formă de pereche, din țărână și Adam le-a dat nume. Apoi Domnul a căutat un ajutor potrivit pentru Adam, dar nu a găsit nici unul (vers. 20). În cele din urmă, Domnul Dumnezeu a luat-o pe Eva din Adam și i-a adus-o înainte. Ea era carne din carnea lui, os din oasele lui (vers. 21-24). Aici găsim o mare taină cu privire la Hristos și la Biserică (Efeseni 5:30-32). Așa cum Eva a fost scoasă din Adam și adusă la el, tot așa și Biserica a fost în Hristos și a fost scoasă din El, pentru ca la sfârșit să fie înfățișată înaintea Lui ca o fecioară curată (2Corinteni 11:2; Efeseni 5:27). El este Cuvântul-Mire și ea este Mireasa Cuvântului, El este Capul și ea este trupul (Coloseni 1:18).

La început, Cerul și Pământul existau în armonie, fericire și bucurie, într-o stare pe care nu suntem capabili să ne-o imaginăm. Oștirea cerească aducea slavă la tronul lui Dumnezeu. Domnul îi vizita pe Adam și Eva în răcoarea serii în Rai și avea părtășie cu ei. Nu exista nici urmă de tristețe, boală sau moarte. Dar și Lucifer a avut acces în Rai, așa cum ni se spune în mod tainic în Ezechiel 28: *"...ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse..."* (vers. 12-15). El a fost **primul uns** și a devenit dușmanul lui Dumnezeu. Aceasta este de mare însemnătate pentru subiectul nostru despre **unșii din timpul sfârșitului**.

Înaltul heruvim nu a fost mulțumit cu faptul că devenise un dușman și provocase situația catastrofală din Cer. El a văzut că Dumnezeu ținea la fiul Său, Adam, pe care îl pusese mai mare peste tot ceea ce fusese creat pe Pământ și nu a fost mulțumit cu această situație. Adam și Eva stăpâneau asupra pământului. Dușmanul căzut din ordinea cerească a scos

prima pereche în afara ordinii divine și a atras-o în propria-i cădere. Ca ființă duhovnicească, a folosit cea mai evoluată și mai șireată specie dintre animale (Genesa 3:1) care, fără îndoială, era cea mai apropiată omului, adică șarpele, care umbla vertical și putea să vorbească.

Conversația pe care șarpele a avut-o cu Eva este bine redată. Numai după ce a fost blestemat (vers. 14) el și-a pierdut forma și a devenit reptilă. De atunci înainte, până în Cartea Apocalipsei, dușmanul lui Dumnezeu este numit diavolul, Satan, balaurul și șarpele cel vechi. Ceea ce s-a întâmplat pe pământ a fost și mai cumplit decât ceea ce a avut loc în cer. Cu toate acestea, heruvimii și serafimii, toate ființele divine care nu au fost influențate de Lucifer, au rămas în rânduiala divină, în locul destinat lor. Pe pământ întreaga rasă umană a fost supusă conducerii și stăpânirii lui Satan. El a reușit să influențeze prima pereche și s-o facă să se îndoiască de ceea ce zisese Dumnezeu: să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului și să nu încalce porunca sfântă a lui Dumnezeu, încălcare care aducea pedeapsa cu moartea. El le-a promis că ochii lor vor fi deschiși și că ei vor fi ca Dumnezeu. Dușmanul le-a spus: *"Cu siguranță că nu veți muri"*.

Era exact opusul a ceea ce spusese Dumnezeu. La început Satan a adus întreaga lume animală sub stăpânirea lui, luând chipul șarpelui, apoi el a făcut-o pe Eva să se supună influenței lui. El a pus Cuvântul lui Dumnezeu sub semnul întrebării și a transformat porunca: *"Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină"*, exact în opusul ei *"Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii din grădină"* (comparați Genesa 2:16 cu Genesa 3:1). Deformarea unui singur Cuvânt a fost suficientă pentru a cauza moartea. Dușmanul întotdeauna vorbește despre subiecte biblice, dar niciodată nu rămâne la Adevărul

original, el nu neagă Cuvântul, el îl răsucesce și astfel îi dă un sens diferit față de cel original. El atrage chiar și pe credincioși în discuții fără de sfârșit care subminează credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu era vorba despre mîncarea unui fruct; aici ni se prezintă cum au început de fapt lucrurile. Era vorba despre pofta ochilor, care chiar și astăzi duce la pofta trupească. El nu numai că a atras-o pe Eva într-o discuție, el a amăgit-o; și aceasta s-a întîmplat înainte să aibă loc înmulțirea naturală, așa cum Domnul a intenționat să fie când a spus: "*Creșteți și înmulțiți-vă...*".

Se știe la ce ne referim dacă vorbim de o femeie amăgită. Toată lumea este conștientă de implicațiile frazei: "El a căzut în păcat." Scriptura spune: "*Dacă un om înșală pe o fată nelogodită și se culcă cu ea, îi va plăti zestrea și o va lua de nevastă*" (Exod 22:16). După ce șarpele a amăgit-o pe Eva, ea s-a dat lui Adam, care nu o cunoscuse până atunci în acest fel. Șarpele și-a lăsat în urmă sămânța, adică urmași. Cain a fost rodul lui natural, iar Abel a fost rodul natural al lui Adam. După cele întîmplate în capitolul 3, citim capitolul 4:1-2: "*Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain, și a zis: "Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!" A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar*".

Doi fii total diferiți au fost născuți. Ultima parte a capitolului 3 și prima parte a capitolului 4 trebuie citite împreună. Împărțirea în versete și capitole nu au existat în manuscrisele originale. Ne este greu să înțelegem ceea ce s-a întîmplat în aceiași zi, înainte ca Domnul să vină să-i viziteze în răcoarea serii. Apoi, ei s-au ascuns și Dumnezeu a chemat: "*Adame, unde ești?*", după ce ei își făcuseră șorturi din frunze de smochin pentru a-și acoperi rușinea.

Dumnezeu S-a referit direct la ceea ce se întîmplase, prin

aplicarea pedepsei la locul potrivit, fapt care este valabil și astăzi. El i-a spus Evei: *"Cu durere vei naște copii"*. Nici o femeie nu a dat naștere unui copil după ce a mâncat un fruct, nici măcar prima femeie. Nu fără temei a dat Dumnezeu porunca Lui strictă în Legea Lui: *"Să nu te culci cu o vită, ca să te pângărești cu ea. Femeia să nu se apropie de vită, ca să curvească cu ea. Este o mare mișelie"* (Levetic 18:23). El chiar a spus: *"Blestemat să fie cel care se va culca cu o vită oarecare! Și tot poporul să răspundă: "Amin" (Deuteronom 27:21)*. Păcatul și căderea au putut avea loc din cauză că Adam s-a supus influenței Evei. Acuzându-l, Domnul i-a spus lui Adam: *"Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care ți poruncisem..."* (Genesa 3:17). Vina principală a avut-o Adam, pentru că el a încălcat porunca pe care Dumnezeu i-a dat-o lui personal, și ca atare este scris: *"Și după cum toți mor în Adam..."* (1Corinteni 15:22). Din acel moment omenirea a fost separată de Dumnezeu și pierdută. Prima pereche a trebuit să părăsească Paradisul. Chiar atunci Dumnezeu a prezis Mântuirea prin sămânța femeii (Genesa 3:15).

Când Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, El a cerut tăierea împrejur a prepuțului fiecărui bărbat, ca o aducere aminte a **"Cuvântului poruncă"** care a fost încălcat, aducând astfel căderea: *"Acesta este Legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi, și sămânța ta după tine; tot ce este parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur"* (Genesa 17:10). Dumnezeu a declarat că semnul legământului este tăierea împrejur a prepuțului: *"Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă cât și cel cumpărat cu bani; și astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veșnic. Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui, să fie nimicit din mijlocul neamului său; a încălcat legământul*

Meu" (Genesa 17:13-14). Tăierea împrejur a fost atât de importantă pentru Dumnezeu încât El a vrut să-l omoare pe Moise din cauză că nu-și tăiasă împrejur fiul. (Exod 4:24-26). În timpul lui Iosua, Dumnezeu a dat ordine să fie tăiați împrejur toți fiii care au fost născuți după ieșirea din Egipt (capitolul 5). Și Mântuitorul a fost tăiat împrejur în ziua a opta și astfel supus poruncii divine (Luca 2:21-24). În Sfintele Scripturi orice poruncă are semnificația și locul ei. Pavel, care a fost rânduit de Dumnezeu să fie apostol și învățător, a scris referitor la Avraam și tăierea împrejur: *"Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur, că adică să li se socotească și lor neprihănirea aceasta..."* (Romani 4:11).

În Noul Legământ, care a urmat după răscumpărarea din păcat, nu avem nici o poruncă pentru tăierea împrejur în trup. Acum inimile noastre trebuie să fie tăiate împrejur. Hristos a murit pentru cei tăiați împrejur și pentru cei netăiați împrejur. Acum se aplică ceea ce a scris Pavel: *"Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăiere împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste"* (Galateni 5:6). *"În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați cu El, prin credință în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți"* (Coloseni 2:11-12). Pomul vieții era în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței stătea chiar lângă el. Ascultarea și neascultarea, viața și moartea sunt foarte apropiate dar se exclud una pe alta. Absența vieții se numește moarte, absența luminii se numește întuneric, absența credinței este necredință și absența ascultării este neascultare.

CELE DOUĂ SEMINȚE

După ce a blestemat șarpele, Domnul i-a spus: *"Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul"* (Genesa 3:15). Șarpele a lăsat în urmă o sămânță, așa cum Dumnezeu Însuși a spus. În Biblie cuvântul „sămânță” înseamnă urmași. Dușmănia a putut să apară doar între două semințe diferite și arată înspre dușman. Cuvântul lui Dumnezeu este infailibil și le dezvăluie celor care pot înțelege ceea ce a fost spus și ceea ce a avut loc de fapt. Cain a fost de la cel rău, așa cum a scris și Ioan, ucenicul iubit de Isus: *"Să ne iubim unii pe alții, nu cum a fost Cain, care era de la cel rău"* (1Ioan 3:11-12).

Adam, cu siguranță, nu a fost cel rău, ci Satan, așa o confirmă Scriptura (Matei 6:13; 1Ioan 2: 13-14). În genealogiile din Vechiul și Noul Testament, Cain nu este înregistrat ca fiul lui Adam. Ca cel întâi născut, el ar fi trebuit să aibă dreptul de întâi născut. Nu este scris nicăieri despre Adam că ar fi tatăl lui Cain. Dacă ar fi fost, atunci Enoh nu ar fi putut fi al șaptelea de la Adam (Genesa 5; Luca 3:36-38; Iuda 14).

Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit, deși tainic uneori. Numai Eva a fost mama tuturor celor vii (Genesa 3:20). Numai unul dintre fii a fost plăcut lui Dumnezeu. Abel a jertfit un miel și mai târziu a devenit el însuși prima jertfă ucisă de primul ucigaș. În Cain existau gelozia, invidia și tendința de a ucide. Aceste atribute cu siguranță nu erau de la Dumnezeu și nici de la Adam, fiul lui Dumnezeu, ci de la Satan, care a fost ucigaș de la început (Ioan 8:44). Și Cain a

fost religios; și el a adus o jertfă, dar numai din roadele câmpului. Ca atare, el nu a stabilit o legătură reală cu căderea în păcat și cu necesitatea răscumpărării și iertării, așa cum o făcuse Abel.

Cele două lini naturale, de la Cain și Set, au existat până la potop. Abel a fost ucis, nelăsând urmași. De la el nu avem un arbore familial. Despre zilele lui Noe citim: *"Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase, și din toate și-au luat de neveste pe acelea care și le-ai ales"*. După ce aceste linii s-au amestecat, Dumnezeu a spus: *"Duhul Meu nu va rămânea pururi în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă... Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea"* (Genesa 6:2,3,13).

Mântuitorul trebuia să vină din linia curată a lui Set. Urmașii lui au fost numiți „fii ai lui Dumnezeu”, dar și ei au fost neascultători. Ei nu l-au crezut pe Noe, adevăratul prooroc-mesager pentru acel timp. În zilele noastre este exact cum a fost atunci. Domnul nostru a prezis încurcătura duhovnicească a fiilor lui Dumnezeu în timpul de sfârșit. În acele vremuri, se nășteau faimoșii uriași, iar acum avem de a face cu „uriași” ai lumii religioase.

Apostolul Iuda a comparat timpul lui Noe, cu timpul Sodomei, așa cum Domnul nostru Isus a făcut-o în Luca 17:26-30 și a menționat pofta fiilor lui Dumnezeu după trupuri străine. O specie rară a venit la existență prin Cain, care nu era în creația originală. Oamenii de știință nu au nici o explicație pentru scheletele ciudate descoperite și ca atare s-au simțit obligați să inventeze teoria total nebiblică a evoluției. Ei se află încă în căutarea "verigii lipsă". Apostolul Petru scrie despre fiii lui Dumnezeu care au păcătuit, că ei sunt legați cu lanțuri în întuneric (2Petru 2:4). Isus li s-a adresat în mod special, când s-a coborât în locuința morților (1Petru 3:18-20). Ei s-au opus Duhului lui Dumnezeu, au fost

neascultători și s-au amestecat cu trupurile străine ale fiicelor oamenilor din linia lui Cain.

Dumnezeu cere chiar și acum separarea (2 Corinteni 6:14-18). Satan este cel ce aduce întotdeauna amestecul. Chiar și copiii lui Dumnezeu trebuie să sufere consecințele, dacă nu dau ascultare mesajului unui prooroc. Îngerii din cer care au fost atrași în cădere de Lucifer se află în locuri cerești și nu sunt legați de întuneric (Efeseni 6: 12). Până astăzi nici un înger nu a coborât din cer și nu s-a căsătorit pe pământ, așa cum pretind unii învățători (Matei 22:30). Pentru a explica mai departe despre trupurile străine, citim ceea ce a scris Pavel: *"Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul este trupul peștilor. Tot așa sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești și alta a trupurilor pământești"* (1Corinteni 15:39-40).

Toată omenirea a pierit înecată în potop. Din linia pură a lui Adam (Set) au supraviețuit doar Noe, soția lui, cei trei fii și nurorile. De atunci, toată omenirea se raportează la cei trei fii ai lui Noe și ca atare la Adam (Genesa 18-19; Fapte 17:26). **De atunci, cele două linii, semințe și copii există doar duhovnicește.** Apostolul Ioan scrie: *„Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu, nici cine nu iubește pe fratele său"* (1 Ioan 3:10).

Domnul Isus le-a spus foarte clar conducătorilor religioși care L-au respins: *"Voi aveți că tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftile tatălui vostru"* (Ioan 8:44). El a mai arătat că Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul Omului și din sămânța Lui ies copiii Împărăției. Dușmanul este "cel rău" care își seamănă sămânța lui și din care ies copiii săi. Așa cum este scris: *"Țarina este lumea, sămânța bună, sunt*

fiii Împărăției, neghina sunt fiii celui rău" (Matei 13:36-43). Pe de o parte îl vedem pe Cain, sămânța firească a dușmanului, pe de altă parte Îl vedem pe Hristos, Sămânța Divină. Eva, care nu a crezut, care a nesocotit porunca și a ascultat ceea ce a spus Satan prin șarpe, stă la polul opus Mariei, cea care a crezut, cea ascultătoare, căreia Domnul i-a vorbit prin îngerul Gavril. Pe de-o parte influența lui Satan la începutul creației naturale, pe de altă parte influența lui Dumnezeu la începutul creației supranaturale prin Duh. Ambele s-au petrecut prin zămislire și s-au manifestat în trup.

Este cunoscut că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este sămânța făgăduită (Galateni 4:4-7). De asemenea este cunoscut că El a luat blestemul asupra Lui (Galateni 3:13-14) și a smuls boldul morții (1Corinteni 15:55-57). El a biruit moartea, El a zdrobit capul șarpelui celui vechi, El a nimicit vrăjmășia (Efeseni 2:16) și ne-a împăcat cu Dumnezeu (2Corinteni 5:19). Aceasta este vestirea centrală a Evangheliei: *"Astfel dar, după cum printr-o singură greșală a venit osânda care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii, o hotărâre de neprihănire care dă viața"* (Romani 5:18). Despărțiți fiind de Dumnezeu, totul mergea greșit, împăcați cu El totul a fost readus în rânduiala divină. Acesta este minunatul mesaj de mântuire al lui Dumnezeu către omenire.

TOTUL VA FI BINE

Satan nu poate nici crea, nici zămisli. Prin înșelăciune, el a pătruns în umanitate. Din moment ce el a folosit un animal, Dumnezeu a acceptat mielul pe care Abel l-a oferit ca înlocuitor și ca atare, L-a mulțumit pe Dumnezeu.

Când El a dat Legea, Dumnezeu a cerut jertfirea animalelor curate. În cele din urmă, Răscumpărătorul fiind Mielul lui Dumnezeu, El a adus jertfa desăvârșită prin propria Sa moarte. Dușmanul despărțise întreaga omenire de Dumnezeu și aruncase întreaga creație în moarte. De aceea Dumnezeu, care poate crea și zămisli și care este Singurul care poate aduce viața naturală și duhovnicească, a trebuit să vină în omenire în singurul Fiu născut, pentru a ne mântui din căderea noastră. Pentru că încălcarea poruncii a avut loc într-un trup de carne și sânge, iar viața trupului este în sânge (Levitic 17:11), Domnul Slavei a trebuit să devină om, îmbrăcând un trup de carne și sânge ca să plătească cel mai mare preț pentru răscumpărarea noastră: *"Altfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel care are putere asupra morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor"* (Evrei 2:14-15). "...și fără vărsare de sânge, nu este iertare" (Evrei 9:22).

Prin Hristos s-a împlinit următorul lucru: *"Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut"* (Psalmul 2:7; Matei 1:18-25; Isaia 7:14; Isaia 9:5-6). Prin El toți fiii și fiicele lui Dumnezeu au fost scoși din cădere și de sub puterea lui Satan și au fost răscumparați, primindu-și înfierea (Galateni 4:5-7).

Într-adevăr, există două seminții, două linii de la început și ambele sunt religioase. Ambele cred în totalitate în Dumnezeu, ambele își oferă jertfele, ambele se roagă, ambele se aseamănă și totuși sunt fundamental diferite. Diferența constă în faptul că adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt aduși într-o relație directă cu Dumnezeu, prin răscumpărare, așa cum s-a întâmplat cu Abel. El a jertfit un miel, pentru că lui i-a fost descoperit acest lucru, și astfel L-a mulțumit pe

Dumnezeu.

Adevărații copii ai lui Dumnezeu trăiesc răscumpărarea lor (1Petru 1:18-21) și neprihănirea prin credința în jertfa de pe Cruce (Romani 9:1; Evrei 10:12-14). Există și oameni care se jertfesc de-a lungul vieții lor conform convingerii lor religioase, dar nu experimentează niciodată o relație directă și personală cu singurul Dumnezeu adevărat, prin singurul Mijlocitor, Isus Hristos (1Timotei 2:5). Ei continuă să încerce căile tradiționale, conform învățaturii lor și sunt incapabili să recunoască faptul că sunt pierduți și, ca atare, ei nu înțeleg de ce trebuie să fie mântuiți. Orice predică despre Planul de mântuire ar trebui să arate în mod convingător de ce au fost necesare răscumpărarea și împăcarea cu Dumnezeu. Trebuie să observăm urma șarpelui încă de la început și să arătăm calea mântuirii: *"Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică"* (Ioan 3:14-15). Lumina Cuvântului descoperit, în care este descris întreg Planul lui Dumnezeu, strălucește mai puternic ca niciodată. Calea mântuirii ne este arătată de la cădere până la biruința finală a lui Dumnezeu, manifestată prin Isus Hristos, Domnul nostru.

DUMNEZEU FACE TOATE LUCRURILE CONFORM CUVÂNTULUI SĂU

În acest timp este foarte important să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu din Genesa până în Apocalipsa, nu prin interpretarea Scripturilor, **ci arătând împlinirea lor**. Ceea ce a spus Domnul nostru este repetat zilnic peste tot pe acest pământ: *"Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele*

aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine! Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!" (Ioan 5:39-40). Mai întâi trebuie să venim la Hristos și să-L cunoaștem printr-o trăire personală, altfel ne pierdem timpul cu filozofii teologice (Coloseni 2:8). Avem nevoie de o legătură directă și personală cu Domnul și Mântuitorul nostru. Doar dacă El poate umbla și vorbi cu noi, așa cum este scris în Luca 24, numai atunci totul ne va fi descoperit. Doar încercarea de a înțelege Scriptura nu este suficientă, acest lucru este practicat în toată creștinătatea. Prin propria lor natură, oamenii trec pe lângă Dumnezeu cu gândirea lor. Domnul a spus prin prorocul Isaia: *"Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele"* (Isaia 55:8). El ne cere să dăm uitării propriile noastre gânduri și căi și să ne deschidem pentru gândurile Lui, așa cum sunt exprimate în Cuvântul Lui. El singur ne poate face cunoscut Cuvântul Său și ne poate arăta căile Sale. Până în ziua de azi, dușmanul a răstălmăcit în mintea și în gura oamenilor fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Apostolul Petru scrie că și în timpul lui oamenii răstălmăceau ceea ce scrisese Pavel, așa cum au făcut și cu Sfintele Scripturi (2Petru 3:16). Dușmanul nu a lăsat nimic în starea și forma care au fost la început în Biserica lui Isus Hristos. Absolut toate învățăturile și practicile au fost schimbate. Rezultatul a fost teribilul amestec acoperit cu "mantia babiloniană". Prima organizație creștină a fost formată în biserica de stat a Imperiului roman, dar în ea nu mai era nimic din creștinismul original. A devenit o biserică cu totul diferită, care nu avea nimic în comun cu Biserica Noului Testament fondată de Isus Hristos. La începutul Creației naturale, dușmanul a început să-și răspândească influența. La începutul Bisericii nou-testamentale, el a făcut la fel. El a început să înșele, să schimbe sensul Cuvântului lui Dumnezeu și să atragă

creștinătatea în căderea lui. Noi toți am fost născuți în cea mai mare falsificare religioasă. Înșelăciunea nu a avut loc în religiile orientale, pentru că orientalii nu au acceptat și nu au crezut descoperirea personală a lui Dumnezeu în Hristos și nu au avut o Biblie. Înșelăciunea a venit în religia creștină occidentală.

Tot ceea ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său este privit de religia organizată ca o tulburare a ordinii, chiar și în zilele noastre. Slujba Domnului nostru a fost cea mai mare tulburare pentru conducătorii duhovnicești din acel timp. La fel a fost și cu slujba apostolilor din primul secol după Hristos. Chiar reformatorii și toți predicatorii trezirilor de-a lungul secolelor, au fost considerați ca producători de tulburări în timpul lor și clasificați de bisericile de stat drept eretici; ei au fost respinși și persecutați. Ni se spune că Dumnezeu a vorbit părinților prin proorocii Vechiului Testament și apoi prin Isus Hristos, care ne-a adus răspunsul, împlinirea (Evrei 1:1-3). *"Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare ca să intre în ea, dă năvală"* (Luca 16:16). Domnul nostru ne-a făgăduit: *"De aceea, iată vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari"* (Matei 23:34). Apostolul Pavel a confirmat că acest lucru s-a întâmplat: *"Și Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători..."* (1Corinteni 12:28; Efeseni 4:11). Cartea Faptelor și epistolele confirmă că slujba apostolică și profetică face parte din Biserica nou-testamentară. **De asemenea, este sigur că Dumnezeu a intenționat să trimită un prooroc cu o însărcinare specială, ca o provocare pentru acest timp al sfârșitului (Maleahi 4:5).**

Trebuie să acceptăm aceasta cu mintea noastră și să o credem cu tot sufletul. Căci aceasta este una din cele mai

mari făgăduințe pentru Biserica lui Hristos din acest timp. Nu are nici un sens să trecem pe lângă Dumnezeu cu propria noastră gândire, cu predicile și cântecele noastre, așa cum a făcut biserica iudaică atunci când Dumnezeu făcea istorie pe pământ și Ioan Botezătorul Îl prezenta pe Mesia. Noi trebuie să credem ceea ce spune Scriptura și să respectăm fiecare făgăduință, deoarece numai așa putem avea parte de binecuvântările care vin din împlinirea acestora. Adevărații credincioși sunt copii ai făgăduinței (Galateni 4:28), ei primesc Cuvântul făgăduinței (Romani 9:8-9) și sunt umpluți cu Duhul făgăduit (Fapte 2:33). Pecetluirea cu Duhul Sfânt va avea loc numai după ce un om crede Cuvântul Adevărului și Îl acceptă (Efeseni 1:13; 2Corinteni 20:22).

De-a lungul timpului, Dumnezeu a folosit pe cineva din Împărăția Lui să predice Adevărul. Este cunoscut faptul că în decursul istoriei Bisericii au apărut pe scenă anumiți bărbați ai lui Dumnezeu. Sunt înregistrate diferite treziri de la Reformă încoace, inclusiv trezirea penticostală, care a izbucnit la începutul secolului și continuă și în prezent. În prima parte a secolului al douăzecilea, această mișcare nu a avut amploare, a fost respinsă și fiind în afara bisericilor organizate, nici nu a fost recunoscută. Prin puternica trezire care a început după cel de al doilea război mondial, mișcarea penticostală a evoluat cel mai rapid ca denotație religioasă. De la Conciliul Vatican II - 1962-1965, când David Du Plessis, numit "domnul penticost" a participat ca observator, mișcarea penticostală a câștigat aprobarea bisericii romano-catolice și a tuturor celorlalte biserici creștine. Autorul acestei broșuri l-a însoțit pe domnul Du Plessis personal într-o zi, la sesiunea din iulie 1964, din Vatican, Roma. Acum se pune întrebarea: **pe cine a folosit Dumnezeu ca un vas deosebit pentru a porni cea mai puternică trezire de mântuire și de vindecare care a avut**

loc vreodată pe pământ? Mulți au auzit doar de cei care au devenit cunoscuți câțiva ani mai târziu, în al doilea și al treilea val de trezire, care a inclus toate bisericile. **Dar cum a început totul în 1946? Care a fost scopul inițial?** Ca întotdeauna, lucrurile au început să meargă rău după un început extraordinar, dar Adevărul a rămas, în ciuda oricărei înșelăciuni. Tot ceea ce Dumnezeu a făgăduit de la bun început, El va împlini. În cele patru Evanghelii, scriitorii și apostolii au subliniat în mod deosebit începutul. Ei s-au referit la ceea ce au văzut și au auzit de la Cuvântul Vieții (Fapte 1:1-3; 2Petru 1:16-21; 1Ioan 1:1-4). **Cine a fost martor ocular în timpul nostru? Cine a fost prezent și a văzut ceea ce a făcut Dumnezeu la începutul acestei ultime treziri? În gura cui a pus Dumnezeu Cuvântul Său? Pe cine a trimis El Însuși?** Ceilalți, care și-au început propriile slujbe mai târziu, au deviat deja de la mesajul original sau au continuat cu învățăturile moștenite. Întrebarea principală este următoarea: **"Ce spune Scriptura și ce ne este făgăduit în ea?"**

Noul Testament a început cu slujba unei prooroc făgăduit care să pregătească Domnului calea (Maleahi 3:1; Isaia 40:3). La aceste două versete se referă Evanghelia, în special în primele trei versete din Marcu. Slujitorii lui Dumnezeu din Noul Testament au mers înapoi la ceea ce spusese proorocii și au așezat totul conform Scripturii.

În total, Noul Testament face referire la Vechiul Testament de 845 de ori. **Este foarte important să așezi tot ce se întâmplă în Împărăția lui Dumnezeu acum pe un fundament biblic, pentru că Dumnezeu face toate lucrurile conform Cuvântului Său. Adevărata credință poate fi ancorată doar în făgăduințele care, cu siguranță, se vor și împlini.**

În Amos 3:7, este scris: *"Nu, Domnul Dumnezeu nu face*

nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci". Atunci când ceva important trebuie să aibă loc cu poporul lui Dumnezeu, El trimite un prooroc adevărat cu un mesaj deosebit.

El i-a trimis pe Noe, Avraam, Moise Ilie și pe alții. La începutul Noului Testament, Ioan Botezătorul a pregătit Calea pentru Mesia cel făgăduit. Domnul l-a însărcinat pe Petru, bărbatul primului ceas, căruia i-a dat cheile Împărăției lui Dumnezeu și ca atare i-a dat autoritate divină. De asemenea l-a însărcinat pe Pavel cu o slujbă deosebită de învățător pentru Biserica Noului Testament. Pe insula Patmos, apostolului Ioan i-a fost îngăduit să primească prin viziuni întreaga descoperire pentru timpul de sfârșit, pe care a redat-o în 22 de capitole. Domnul a făcut dintotdeauna lucrurile într-o ordine desăvârșită, iar dușmanul a încercat dintotdeauna să întrerupă și să distrugă ordinea divină.

O VIZIUNE CLARĂ

Tot ce a vrut Dumnezeu ca Biserica să trăiască, a fost înregistrat în Cuvântul Său, sub formă de **făgăduințe**. Când Scriptura vorbește despre evenimente care se vor întâmpla, de exemplu războaie, cutremure de pământ și catastrofe naturale, avem de-a face cu **preziceri**. Nouă ni s-a **făgăduit** un prooroc adevărat de talia lui Ilie. Mulți prooroci falși și hristoși falși au fost de asemenea **preziși**. Acum trăim la sfârșitul timpului de har și avem dreptul, obligația chiar, **să știm ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru acest timp și ce face El**. Să privim cele două făgăduințe date în legătură cu prima și a doua venire a lui Hristos.

Maleahi 3:1 s-a împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul.

Domnul Isus Hristos Însuși a spus-o foarte clar: *"Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun, și mai mult decât un prooroc, căci el este acela despre care s-a scris: "Iată trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care îți va pregăti calea înaintea Ta"* (Matei 11:9-10). În al doilea rând avem făgăduința: *"Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată"* (Maleahi 4:5). Proorocia din Maleahi 4:5 a fost plasată în viitor de Domnul Isus Hristos, după ce Ioan își încheiase slujba, așa cum este scris în Marcu 9:12 și Matei 17:11: *"Ilie va veni, întâi; și va așeza din nou toate lucrurile"*.

Ioan a apărut la începutul zilei de har. Ultimul prooroc trebuie să apară la sfârșitul zilei de har, înainte ca judecata să cadă asupra pământului, înainte ca soarele să se transforme în întuneric și luna în sânge (Isaia 13:6-16; Ioel 2:31; Țefania 1:14-18; Fapte 2:19-21; 1Tesaloniceni 5:2; 2Petru 3:10; Apocalipsa 6:12-17). Acesta este adevărul curat, este **"AȘA VORBEȘTE DOMNUL"** din Cuvântul Lui.

Oricine are cea mai mică cunoștință despre Planul lui Dumnezeu, știe că timpul de har este anunțat în Vechiul Testament ca "ziua mântuirii" (Isaia 42:6; Isaia 49:6-8). Este ziua pe care a făcut-o Domnul (Psalmul 118:24), ziua pe care a văzut-o Avraam și pentru care s-a bucurat (Ioan 8:56): *"În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi"* (Ioan 14:20).

Despre Ioan Botezătorul este scris: *"A venit un om trimis de Dumnezeu, numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el"* (Ioan 1:6-7). Oamenii ar trebui să ajungă la credința adevărată nu printr-o mulțime de evangheliști care au păreri diferite, **ci prin slujba și mesajul unui om trimis de Dumnezeu conform făgăduinței Lui**. Așa a fost în toate timpurile și așa s-a întâmplat și în timpul nostru. Dumnezeu

nu Își schimbă Cuvântul Său, nici căile Sale. În Ioan 1:19, este relatat despre o delegație care a fost trimisă la Ioan Botezătorul și care l-a întrebat cine era el: *"Și el a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Hristosul. Și l-au întrebat: "Dar cine ești? Ești Ilie?" Și el a zis: "Nu sunt!" "Ești proorocul?" Și el a răspuns: "Nu!" Atunci i-au zis: "Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimes, ce zici tu despre tine însuși?" "Eu," a zis el "sunt glasul celui ce strigă în pustie: "Neteziți calea Domnului", cum a zis proorocul Isaia. Trimeșii erau din partea fariseilor. Ei i-au mai pus următoarea întrebare: "Atunci de ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?" (Ioan 1:20-25).*

El nu era nici Ilie, nici Hristosul, nici proorocul din Deteronom 18:15-19. Întrebarea referitoare la Ilie a fost lămurită la fel de clar ca și cea referitoare la Hristos sau la prooroc. Slujba lui a făcut parte din Planul de mântuire și el a știut unde era locul lui în acest Plan.

POZIȚIA CORECTĂ

Acum vom răspunde la întrebarea: de ce Isus l-a numit Ilie, deși Ioan Botezătorul răspunsese cu un "Nu" hotărât și răspunsul lui era biblic. Aici avem de-a face cu o caracteristică tipică a proorociilor din Vechiul Testament. De multe ori, lucrurile se găsesc în același verset, dar pot să se situeze la o distanță de două mii de ani în împlinire. În aproape orice făgăduință, evenimentele care aparțin primei și celei de a doua veniri a lui Hristos sunt menționate în același context. Când îngerul Gavril i-a vorbit lui Zaharia despre nașterea lui Ioan Botezătorul, el s-a referit și **la prima parte a făgăduinței în legătură cu Ilie din Maleahi 4:5-6:** *"Va*

merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii..." (Luca 1:17). Cu privire la această afirmație a spus Domnul nostru în Matei 11:14: "...el este Ilie, care trebuia să vină..." A doua parte din Maleahi 4:6: "...și inima copiilor spre părinții lor" nu a fost menționată de Îngerul Gavril, pentru că împlinirea ei a avut loc în timpul nostru. Dumnezeu a vorbit în multe feluri părinților prin prooroci (Evrei 1:1). **Apoi sosise timpul să întoarcă inima părinților Vechiului Testament la copiii Noului Testament.**

Apostolul Pavel a învățat: *"Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor"* (Fapte 13:32-33). Oricine pretinde că făgăduința dată în Maleahi 4:5-6 trebuie interpretată literal, așa cum se face acum în unele cercuri carismatice, angajându-se în probleme de familie pentru a împăca fiii cu părinții și părinții cu fiii, nu recunoaște importanța acestei proorocii, care este în legătură directă cu ultima slujbă dinainte de revenirea lui Hristos.

Următoarele exemple sunt date pentru a explica de ce profețiile biblice nu trebuie interpretate în mod arbitrar, ci trebuie recunoscut locul lor în Planul de mântuire și plasate în ordinea corectă, conform împlinirii lor. În Isaia 35:1-7 sunt menționate detalii care aparțin primei și celei de a doua veniri a Domnului. În versetul 4 citim: *"Spuneți celor slabi de inimă: 'Fiți tari, și nu vă temeți. Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui'"*. Desigur, Domnul Însuși a venit și ne-a adus mântuirea. În versetele 5 și 6 este anunțat că orbi vor vedea, surzii vor auzi, șchiopii vor umbla și cei muți vor vorbi. Acestea au fost împlinite, dar partea despre răzbunare și răsplătire rămâne la viitor. În Isaia 61 ni se spune într-un singur verset despre Mesia care a vestit **anul de îndurare al**

Domnului și ziua de răzbunare a lui Dumnezeu. În Luca 4, Domnul Isus a citit Scriptura în sinagogă dar S-a oprit la prima parte: "...și să vestesc anul de îndurare al Domnului" (Luca 4:19). Apoi, El a închis sulurile și le-a înapoiat. **A doua parte, despre ziua răzbunării, nu a fost menționată de El.** Ea este încă în viitor, altfel nu ar fi putut spune: "*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit*" (vers. 21). În Ioel 2 găsim promisiunea despre revărsarea Duhului Sfânt în perioada timpul de har și în același verset ni se spune despre ziua cea mare și înfricoșată a Domnului: "*Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul*" (vers: 32). Apostolul Petru s-a referit la acest text în predica din Ziua de Rusalii: "*Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit*" (Fapte 2:21). El s-a oprit de asemenea la mijlocul versetului, pentru că a doua parte care se referă la mântuirea din Ierusalim și de pe Muntele Sionului, nu se aplică timpului de har pentru neamuri, ci timpului destinat lui Israel (Fapte 15:13-15; Romani 11:25-29). Proorocii Vechiului Testament au spus **sub inspirația Duhului Sfânt** ce urma să se întâmple, conform Planului de mântuire al lui Dumnezeu. Plasarea corectă a acestor lucruri a fost dată slujitorilor din Noul Legământ, care au privilegiul să cunoască cum se împarte în mod corect Cuvântul Adevărului. **Proorocia biblică nu trebuie interpretată niciodată, ci trebuie văzută în împlinirea ei și plasată astfel la locul ei.**

Sarcina premergătorului lui Isus a fost să facă legătura dintre Vechiul și Noul Testament și să împlinească prima parte a făgăduinței în legătură cu Ilie. Când Domnul Isus a fost pe Muntele Schimbării la față cu trei dintre ucenicii Săi, au apărut Moise și Ilie (Matei 17:1-12; Marcu 9:2-13; Luca 9:

28-36). Deși au fost prezenți acești doi mari prooroci, ucenicii au întrebăat numai despre Ilie (Matei 17:10). Ar trebui să ne întrebăm de ce au întrebăat doar de Ilie. Desigur, am primi răspunsul direct de pe buzele Domnului: "*Drept răspuns, Isus le-a zis: "Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile"* (vers.11). Această declarație s-a referit la viitor. Cu privire la Ioan Botezătorul, Domnul a spus: "*Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut*" (vers. 12). **Inimile copiilor lui Dumnezeu trebuie întoarse la credința părinților, adică la început, nu la părinții bisericii, nu în case de locuit la părinți naturali, ci la apostoli, părinții noștri de credință. Prin această credință, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, suntem întorși la Hristos în învățătură și practică** (Iuda 3). Domnul nostru ne-a dat răspunsul atunci și ne dă același răspuns acum. Argumentele nu sunt valabile dacă vin din raționamente mintale. Trebuie să acceptăm ceea ce spune Domnul nostru și să credem așa cum este scris în Sfânta Scriptură. Conform Planului de mântuire, toate lucrurile trebuie să fie reasezate așa cum au fost la început. **Aceasta este făgăduința pentru Biserică înaintea revenirii lui Hristos. Este porunca acestui ceas.** Așa este scris, și așa se va întâmpla.

Acum, înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos, reasezarea trebuie să aibă loc **printr-o slujbă profetică**. Dumnezeu face din nou istoria și făgăduința de a-l trimite pe Ilie este "Da" și "Amin" și a fost împlinită. **Dar așa cum s-a întâmplat cu Ioan Botezătorul, așa au făcut ei tot ce au vrut și cu mesagerul de astăzi.** Binecuvântați sunt cei care pot crede cu adevărat așa cum zice Scriptura, deoarece numai lor le poate fi descoperit adevărul. Dumnezeu nu poate vorbi unei persoane care nu crede ceea ce a spus și a făgăduit El. Oricine trece pe lângă Dumnezeu în gândirea Lui, trece pe

lângă El și în vorbire, predicare și în toate celelalte. Așa cum Domnul nostru a spus în Marcu 12:29-30 **noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră, chiar și cu mintea noastră.** Oricine crede cu adevărat ceea ce a spus El, gândește în concordanță cu aceasta.

Înainte de revenirea lui Hristos, Dumnezeu vrea să facă o reșezare completă a Bisericii în starea de la început. Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Este scris despre Mântuitorul nostru: *"...pe care cerul trebuie să-L primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime"* (Fapte 3:21). În vers.19 ni se spune: *"...ca să vină de la Domnul vremile de înviare și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos"* Acum este absolut clar: reșezarea și înviarea trebuie să vină mai întâi, apoi se va întoarce Isus. Amin !

Aceasta este vestirea întregului plan al lui Dumnezeu pentru timpul nostru (Fapte 20:27). Aceasta dezleagă marea taină a lui Hristos și a Bisericii (Efeseni 3). Mulți vorbesc despre timpul de sfârșit și despre a doua venire, fără să creadă făgăduințele referitoare la reșezarea tuturor lucrurilor și ca atare, fără să o aștepte, o vor pierde și vor fi groaznic de dezamăgiți. **Este una dintre cele mai importante făgăduințe și se împlinește acum în Biserica lui Isus Hristos.**

În Isaia 28:11 este scris: *"Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbire străină va vorbi poporului acestuia Domnul"*. În versetul 12 citim: *"Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!"* Dar ei n-au vrut să asculte". Apostolul Pavel se referă la acest verset, dar menționează numai vorbirea în alte limbi (1Corinteni 14:21). Aceasta este în desfășurare din ziua de Rusalii încoace. A

doua parte, trezirea duhovnicească, a fost prezentată de apostolul Petru în legătură cu reșezarea făgăduită, exact înaintea revenirii lui Hristos (Fapte 3:20:21). Aceasta are loc acum. Binecuvântați sunt cei ce au parte de ea! Ultima trezire duhovnicească și lucrarea de încheiere trebuie să meargă mână în mână cu reșezarea completă a tuturor lucrurilor. Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit, el trebuie doar așezat la locul potrivit.

DUMNEZEU ÎȘI ÎMPĂRTĂȘEȘTE INTENȚIILE CU NOI

La prima venire a lui Hristos, învățătorii Legii au avut propriile lor explicații, interpretări și așteptări. În acel timp se împlineau 109 proorocii și preziceri din Vechiul Testament, fără ca liderii religioși să observe aceasta. Ei erau cu totul ocupați cu programele și serviciile lor, care păreau a fi foarte biblice. Se va repeta istoria în timpul nostru? În ziua de Rusalii făgăduința Tatălui (Fapte 1:4) s-a împlinit prin revărsarea Duhului Sfânt. De atunci, toate făgăduințele date pentru Biserica nou testamentală s-au împlinit. De 2000 de ani încoace, marea nădejde și așteptare a credincioșilor este făgăduința revenirii lui Isus Hristos (Ioan 14:1-3) fiind **marele eveniment** așteptat de toți credincioșii adevărați.

Când Dumnezeu este pe cale să-Și îndeplinească făgăduințele, atunci se întâmplă ceva supranatural pe pământ. În legătură cu Împărăția lui Dumnezeu, să luăm exemplul lui Avraam. Dumnezeu i-a vorbit în diferite feluri și i s-a descoperit. Putem găsi acest lucru în câteva capitole începând cu Genesa 12. Domnul i-a dat făgăduința că

urmașii lui, care urmau să fie robiți într-o țară străină, vor fi eliberați după 400 de ani. Când s-a împlinit timpul, Dumnezeu i-a apărut lui Moise sub forma unui rug de foc (Exod 3:2) și l-a însărcinat cu eliberarea poporului Său. Supranaturalul are loc acolo unde Dumnezeu face istoria, adică aici, cu noi, în domeniul natural. *"Moise a răspuns și a zis: 'Iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu, ci vor zice: 'Nu ți s-a arătat Domnul'"* (Exod 4:1). Drept confirmare i-au fost date două semne: Domnul i-a poruncit să arunce toiagul la pământ și el a devenit un șarpe. Când a luat șarpele acesta de coadă, acesta a redevenit un toiag în mâna lui. Apoi, Domnul i-a zis să-și ducă mâna la piept și s-o scoată afară: ea se umpluse de lepră. După ce a dus mâna din nou la piept, ea a redevenit curată, așa cum o spusese Domnul. Pentru critici, aceasta este o problemă suspectă, ceva în sensul vrăjitoriei. Dumnezeu încearcă gândurile și atitudinile oamenilor.

Binecuvântați sunt cei care nu se poticnesc de ceea ce poruncește și face Dumnezeu. Domnul i-a spus lui Moise: *"Dacă nu te vor crede și nu vor asculta de glasul celui dintâi semn, vor crede glasul celui de al doilea semn"* (Exod 4:8). Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu pentru a ne învăța, astfel încât omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit (2Timotei 3:14-17). Dumnezeu nu este "Eu am fost", ci veșnicul **"Eu sunt"**. El face istoria chiar și în timpul nostru și de aceea putem depune mărturie despre lucrurile care s-au întâmplat.

Când mă refer la William Branham, o fac în același fel în care m-aș referi la Petru sau la Pavel. Slujba lui a fost de asemenea legată de Planul de mântuire al lui Dumnezeu. Eu nu aparțin nici celor care-l resping, nici celor care-l glorifică. Eu compar ceea ce a făcut Dumnezeu prin această slujbă cu Scriptura și astfel nu pot fi contrazis de nimeni. Dumnezeu

are întotdeauna dreptate și oricine crede în El, nu dă crezare argumentelor, pentru că ele au un singur scop: să discrediteze ceea ce a făcut Dumnezeu și să justifice viziunea personală a cuiva.

Adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt interesați numai de ceea ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său, pentru că ei iau parte la această lucrare. În timpul slujbei Domnului nostru, liderii religioși au spus că El era de la diavolul și posedat de un duh rău. În același timp ei cântau Psalmii cu totală dedicare, închinându-se lui Dumnezeu. Se pare că același lucru se repetă în timpul nostru. Eu pot depune mărturie ca unul care cunoaște și a trăit personal lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut în timpul nostru, așa cum Petru și Ioan și ceilalți apostoli au făcut în timpul lor.

Este cunoscut că mesagerii cerești au coborât pe pământ la începutul Noului Legământ. Un înger a venit la Zaharia (Luca 1:8-20), un înger a venit la Maria (Luca 1:26-38). Când a avut loc nașterea Fiului lui Dumnezeu, corul ceresc a coborât, lumina a cuprins întreaga zonă și un înger a făcut anunțul (Luca 2 :8-15). Îngerii L-au slujit pe Isus (Matei 4:11), îngerii au depus mărturie despre învierea Lui (Matei 28:1-10; Marcu 16:1-8; Luca 24:1-12; Ioan 20:1-18). Tot îngerii au apărut și după ce Domnul S-a înălțat la cer anunțându-I revenirea (Fapte 1:11). Vechiul și Noul Testament conțin multe relatări despre îngerii, care sunt duhuri slujitoare, trimiși să facă o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea (Evrei 1:14). Ceilalți oricum nu cred și Dumnezeu nu vrea să fie batjocorit din cauza aceasta. Toți cei care sunt rânduiți pentru viața veșnică vor crede această relatare.

Târziu, în seara zilei de 7 mai 1946, un mesager ceresc s-a arătat într-un loc numit Greens-Mill, SUA ca să aducă o însărcinare cerească predicatorul William Branham. Acesta stătea într-o cameră unde avea doar atâta lumina cât să

citească Biblia, când dintr-o dată, o lumină supranaturală a umplut camera, în timp ce mesagerul ceresc venea spre el. El s-a ridicat de pe scaunul lui extrem de speriat. Mesagerul ceresc i-a spus: **"Nu te teme, eu sunt trimis din prezența Dumnezeului Celui Atotputernic să-ți spun că lucrurile neînțelese din viața ta au fost un semn că Dumnezeu te-a trimis cu darul vindecării divine la oamenii din întreaga lume. Dacă vei fi sincer și vei face pe oameni să te creadă nimic nu se va putea împotrivi rugăciunii tale, nici chiar cancerul".** Îngerul a mai spus: **"Așa cum lui Moise i-au fost date două semne, și ție ți se vor da două semne..."**

Primul semn, era că trebuia să ia în mână lui stângă, mâna dreaptă a persoanei pentru care se ruga. Boala, de exemplu o tumoare, cancerul, etc. apărea pe exteriorul mâinii sale, vizibilă pentru pacient. În momentul în care persoana era vindecată, boala dispărea de pe mâna lui. Îngerul a subliniat: **"Nici măcar cancerul nu poate sta împotriva rugăciunii tale."** Și așa a fost. Majoritatea vindecărilor care au avut loc au fost cazuri de cancer. Mesagerul ceresc a explicat mai departe: **"Dacă nu pot crede primul semn, îl vor crede pe al doilea."** Al doilea a fost darul deosebirii și al descoperirii, prin care detaliile din viața unei persoane pentru care el urma să se roage, îi erau descoperite și arătate printr-o viziune. **Prin aceasta, bolnavii primeau o credință puternică în acel moment și siguranța că Domnul Însuși era prezent și astfel ei trăiau vindecarea lor.** Printre cei vindecați au fost multe cazuri incurabile de cancer.

Această trezire puternică a început în același fel în care a început slujba Domnului nostru. Orbii vedeau, șchiopii mergeau, surzii auzeau și mușii vorbeau. Îngerul i-a explicat ce s-a întâmplat în Ioan 1 și 4, arătând că darul profetic era **"semnul lui Mesia"** așa cum fusese în zilele Fiului Omului. El a vorbit despre Filip și Natanael, despre Andrei și Petru,

despre femeia din Samaria de la fântâna lui Iacov.

Când i-a întâlnit pentru prima dată, Domnul Isus le-a spus fiecăruia ceva din viețile lor, ceea ce El n-ar fi avut de unde să știe: nume, situații și relații. Mai multe milioane de oameni au fost martorii acestei slujbe infailibile din a doua parte a secolului al douăzecilea, prin care Dumnezeu a făcut un nou început în timpul nostru.

Sute de casete înregistrate de la serviciile de vindecare sunt mărturii, astfel încât toți să se poată convinge de adevărul acestei relatări și de slujba extraordinară care a avut loc. Astfel, Domnul Însuși ne-a adus ultima trezire într-un mod supranatural și am fost întorși la timpurile biblice.

Totul s-a întâmplat exact ca în slujba lui Isus. Nu vindecarea trupului era cel mai important lucru, ci accentul se punea pe mântuirea sufletului. Vindecarea trupului este bună, învierea din morți este și mai bună, dar unii care au fost vindecați și înviați la un moment dat s-au îmbolnăvit și în cele din urmă au murit. Dar ceea ce face Dumnezeu în interiorul omului va dura o veșnicie. Confirmarea exterioară face ca inimile să se deschidă la mișcarea Duhului lui Dumnezeu și să primească Cuvântul.

Isus și-a început slujba cu cuvintele: "*S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape*" (Marcu 1:15). El a slujit și a învățat (Fapte.1:1). Astfel s-au petrecut lucrurile în trezirea de mântuire și vindecare pe care Dumnezeu a început-o după al doilea război mondial, această slujbă fiind legată direct de Planul de mântuire.

Timpul se împlinise din nou și supranaturalul s-a produs din belșug, ca niciodată înainte aici pe pământ dar, desigur, după modelul biblic. Scopul principal este corectarea completă a tuturor greșelilor, o schimbare de direcție, un exod din toate învățăturile și practicile nebiblice și o reasezare finală a lucrurilor așa cum au fost cele

dumnezeiești, originale. Biserica a fost cercetată de Însuși Domnul, prin slujba pe care a dat-o unui om simplu de a aduce mesajul acestui ceas.

Cuvântul descoperit și viu a devenit încă o dată sămânța originală. Confirmarea supranaturală a fost lucrarea lui Dumnezeu, așa cum a fost și în slujba de Fiu al Omului. Oricine disprețuiește aceasta și nu o crede acum, n-ar fi crezut nici atunci pe Isus.

MARTORII DIN TIMPUL NOSTRU

Ca autor al acestei broșuri, cunosc mulți oameni care au fost martori ai acestei slujbe unice încă din faza de început. Nu numai o dată, ci de-a lungul anilor, ei au fost martori a ceea ce Dumnezeu a făcut în generația noastră. Printre aceștia se numără reverendul Gordon Lidsay, Demos Shakarian, David Du Plessis și mulți alți evangheliști nord-americani. Am fost traducătorul multora dintre ei. Cu siguranță mulți dintre cei care sunt încă în viață, ar putea fi chemați să depună mărturie. Am decis să-l aleg pe renumitul evanghelist, reverendul Tommy L. Osborn ca martor. Iată ce a spus el pe 26 ianuarie 1966, la serviciul funerar ținut după moartea lui W. Branham: **"Aceasta a fost generația de pe urmă. Ceva trebuia să se întâmple. Nu putea să treacă așa cum s-a întâmplat cu generațiile trecute. Această generație este aleasă! Ca atare, în mila Lui divină, care a depășit limitele unor măsuri normale, El a hotărât să ne trimită în timpul de față pe acest prooroc.**

Unii vor crede că eu comit un sacrilegiu sau că sunt greșit în învățătură (deși nu prea contează), dar Dumnezeu a venit iar în trup și a spus: "Se pare că

trebuie să le arăt din nou. Trebuie să le readuc aminte. Ei trebuie să vadă încă odată. Din nou, trebuie să știe cum este Dumnezeu." Și El a coborât și ne-a trimis un om simplu, un prooroc, dar mai mult decât un prooroc, un om ca Isus. Ilie nu a fost așa. Noi am văzut mai mult. El nu a fost Moise, din cauza religiei diferite în care a trăit, el nu putea fi ceea ce am văzut noi. Mai mult decât atât! Un om ca Isus, un om plin de Dumnezeu, trimis ca un semn deosebit pentru această generație. Un semn supranatural, o măsură extraordinară. De ce? A fost dat și înainte, de ce s-a repetat acest lucru? Pentru a trezi această ultimă generație! Încă o dată, să existe un premergător, să fie clar mesajul, să nu mai existe nici o scuză și să se știe că Dumnezeu a demonstrat totul din nou, să nu existe nici o greșală, să ni se amintească din nou cât de bun este Dumnezeu, cum a fost Isus, și cum se manifestă Dumnezeu într-un trup de carne. Să fim siguri că această generație, însărcinată cu readucerea Împăratului, va ști fără îndoială cum trebuie să fie, ce lucrare trebuie făcută și care este slujba noastră. Prin aceasta vom cunoaște care este mărturia noastră, misiunea noastră și ce trebuie să facem pentru a o îndeplini. O spun încă odată, pentru ca nimeni să nu se poată scuza. Să fie premergătorul celei de a doua veniri a lui Hristos. Când l-am văzut și auzit pe fratele Branham predicând pentru prima oară, eu n-am auzit o voce, nu știam ce fusese spus despre el și nu știam că o voce din cer a spus aceste cuvinte. Nu știam nimic despre asta. Nu fusesem cu nici unul dintre cei care-l credeau, pentru că majoritatea cu care eram eu, nu-l credeau. Dar eu am auzit ceva ca o voce și totuși, nu era o voce. Am știut. Mi s-a descoperit! "La fel cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca premergător al primei sale veniri, W. Branham este

trimis ca premergătorul celei de a doua veniri a Lui." Eu știam aceasta. Eram un tânăr predicator și fără experiență, nu eram un teolog și nu cunoșteam Scriptura.

Cum am ajuns să știu aceasta, eu nu-mi pot explica; dar o știam. Am spus: "Mulțumesc lui Dumnezeu, că El mi-a tăiat calea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am aflat, că am înțeles." Nu mi-au trebuit zece nopți, ci numai una. Această generație caută un semn, apoi altul și altul! Unul este suficient! Ca să fie sigur că nu greșim în a recunoaște caracterul neschimbător al legământului Său, Dumnezeu a repetat acest semn în secolul XX, în generația rânduită să-L aducă înapoi pe Isus. Această generație trebuie să cunoască. Această generație n-are nici o scuză, deoarece acesteia îi este dată sarcina să facă acest lucru. Deci, El a trimis un anumit vas uman, înconjurat de semne supranaturale pentru a atrage atenția și pentru a face această generație îndărătnică să privească în sus, să reflecteze, să cerceteze și să ia aminte. Astfel, aureola de lumină care a apărut la naștere lui, steaua, îngerul, deosebirea duhurilor, darurile, toate acestea au fost date cu un scop. Pentru ce? SĂ NI-L ARATE ÎNCĂ O DATĂ PE DUMNEZEU! Să repete ceea ce ne-a arătat în Isus Hristos, când a venit în trup; și să ne reamintească pentru ultima dată. Ca și Isus, fratele Branham a arătat încă o dată acel lucru care i-au făcut pe oameni să creadă că adevăratul Mesia sosise. El a fost un văzător. El a văzut, el a trăit în două lumi, în cea văzută și în cea nevăzută. El trecea dintr-una în cealaltă practic tot timpul. Isus a spus: *"Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez. Fiul nu poate să facă nimic de la Sine. El nu poate face decât ce vede pe Tatăl făcând"* (Ioan 5:17-19). Fratele Branham a venit în secolul XX și a făcut exact același lucru. DUMNEZEU ÎN TRUP ne-a tăiat din nou calea și

mulți nu au știut-o. EI NU L-AR FI CUNOSCUȚ DACĂ AR FI FOST AICI CÂND DUMNEZEU I-A ÎNTÂLNIT ÎN TRUPUL PE CARE ÎL NUMEAU ISUS HRISTOS! Oamenii nu s-au schimbat. Aceia care s-au îndoit atunci, s-ar îndoi și acum. Aceia care nu au crezut atunci, nu ar crede nici astăzi. *"Fiul nu poate face nimic de la Sine, decât ceea ce a vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face"* (Ioan 5:19,20). El a văzut minunile înainte ca ele să aibă loc. Isus a văzut ologul de 38 de ani, care fusese la scăldătoare și nu a putut niciodată să intre în apă. Isus a văzut totul dinainte, a mers acolo și i-a spus ologului să se ridice.

L-a văzut pe Lazăr înviat din morți, înainte ca aceasta să se întâmple. El stabilise deja aceasta cu Tatăl. Era doar o repetare. El l-a văzut pe Natanael înainte ca Filip să-l cheme, când era încă sub smochin, înainte ca ei să fie întorși la Dumnezeu. El a prezis exact cum ucenicii vor coborî în stradă și vor întâlni un om care duce un ulcior cu apă. El a spus că ei trebuie să-l urmeze și să găsească un măgar legat acolo, și El le-a spus să-l aducă. El a văzut toate acestea înainte ca ele să se întâmple. Aceasta a fost viața lui W. Branham. Exact așa cum citim în Scriptură. Oamenii îl aud pe fratele Branham spunând un anumit lucru și ei zic: "Nu este pentru acest timp", dar nu este așa. Ei nu cred astăzi, ei nu ar fi crezut nici atunci. Dar Dumnezeu a venit din nou, ne-a tăiat calea și ne-a arătat din nou cum este omul-Dumnezeu, cum este Dumnezeu, cum este El în trup și cum este noua zidire. Ce este aceasta? Aceasta este noua zidire la lucru. El a fost un văzător, așa cum Isus a văzut viața femeii de la fântână. De câte ori ați stat și v-ați minunat? Dacă atunci când citim Scriptura credem lucrurile pe care le-a făcut Isus,

cum putem să ne mai scuzăm când am stat noapte după noapte și am văzut aceste lucruri repetându-se, nu o dată ci de nenumărate ori, în aceeași manieră desăvârșită în care le-a făcut Isus în timpul Său? Ca cineva să vadă aceste lucruri și să nu creadă, asta mă depășește. Fratele Branham a cunoscut bolile oamenilor. El le știa înainte că cineva să i le fi spus. Același Dumnezeu cunoaște toate lucrurile. A fost Dumnezeu în om arătându-Și cunoștința, ceea ce este El, cum trece peste toate barierele naturale și cum nimic nu Îi este imposibil. El știa când puterea ieșea din el. Câți dintre voi ați stat și ați urmărit când fratele Branham spunea: "Acolo este ea; acolo este el"? Doar o dată în Scriptură o femeie a văzut aceasta. Desigur, noi avem certitudinea că mai târziu toți au auzit despre aceasta și toți au primit-o, dar un singur caz este prezentat în detaliu. Dar ochii mei au văzut nenumărate cazuri, unii dintre voi ați văzut chiar sute de cazuri! Cum să nu cred atunci? Aceasta nu pune o barieră doctrinală pentru mine. Aceasta îmi spune că ceea ce s-a întâmplat atunci, se întâmplă și acum. Dumnezeu meu nu S-a schimbat. Prin aceste semne este adevărat în Scriptură că neamurile au fost aduse la ascultarea de credință, prin Cuvânt și faptă, prin semne și minuni mărețe făcute prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Nu ne-am uitat noi și am văzut mulțimile venind la Hristos în timp ce vedeau minunile, pocăindu-se de păcatele lor, strigând după mântuire și primind viața veșnică, nu numai aici, ci și în străinătate, până la 30.000 de oameni într-o singură zi, ridicându-se să primească viața lui Isus Hristos, pentru că Dumnezeu într-un trup omenesc le-a tăiat calea și li S-a descoperit? Este aceasta o taină? Aceasta nu este o taină, acesta este minunea lui Dumnezeu! Este aceasta o problemă de târguială doctrinală? Pentru aceasta trebuie

să-I dăm slavă lui Dumnezeu, care S-a descoperit din nou într-un om în generația noastră. El S-a descoperit în fiecare din noi, dar într-un mod deosebit în acest om care fost proorocul Lui pentru această generație, pentru că El l-a înconjurat cu aceste semne supranaturale care trebuiau să atragă din nou atenția lumii." Aici încheiem mărturia reverendului Tommy L. Osborn care este recunoscut pe plan internațional ca fiind unul dintre cei mai influenți evangheliști ai "primului val de trezire". Suntem recunoscători pentru mărturia extraordinară a reverendului Osborn, care a fost unul dintre primii care au trăit direct impactul slujbei supranaturale a lui Dumnezeu.

Aceiași șansă mi-a fost dată și mie, când am devenit martor ocular al acestei slujbe extraordinare. Din 1955, când fratele Branham a venit în Europa și a predicat în Kalsruhe, Germania și Zurich, Elveția, până în 1965, când a fost luat la Domnul, eu am participat alături de el la o serie de întâlniri naționale și internaționale. După predică, fratele Branham se ruga pentru cei care-L primeau pe Hristos ca Mântuitorul lor personal. Apoi se ruga pentru bolnavi. A fost exact așa cum a mărturisit reverendul Tommy Osborn. Omul lui Dumnezeu nu trebuia să-i întrebe pe bolnavi de ce boală sufereau sau pentru ce trebuia să se roage. Lumina supranaturală cobora asupra persoanei pentru care se ruga și îi era arătat în viziuni boala de care suferea persoana, așa cum a fost și în slujba Fiului Omului (Ioan 5:19-20). El le spunea celor din rândul de rugăciune de ce sufereau și le spunea detalii despre viața lor. De multe ori vedea în viziuni numele persoanei, orașul din care prevenea, strada și chiar numărul casei unde locuia. Ca atare, el putea cu adevărat să spună: *"Așa vorbește Domnul"*. Dumnezeu este Singurul care cunoaște

pe fiecare. W. Branham a fost un văzător, așa cum este descris în Biblie.

Această slujbă nu a avut loc într-un loc îndepărtat de pe pământ, ci a avut loc în adunări mari, din diferite țări de pe fața pământului. Chiar și atunci când fratele Branham nu vorbea limba respectivă și folosea un translator, tot ce era dezvăluit despre fiecare persoană era corect și se dovedea a fi adevărat. Milioane de oameni din întreaga lume au văzut și au auzit aceste lucruri. Cu adevărat Isus Hristos S-a descoperit în timpul nostru ca fiind același, printr-un bărbat, cu **același semn al lui Mesia**. Așa cum a fost cu Ioan Botezătorul, noi nu avem din nou de-a face cu un om, ci cu o slujba făgăduită și rânduită de Dumnezeu. Întrebarea nu este: "Ce poziție luăm noi față de Branham? ci, **"Cum stăm noi înaintea lui Dumnezeu?"**" care a folosit un vas pământesc, natural, pentru a face lucruri supranaturale. **Noul Testament a început cu slujba făgăduită de a pregăti Calea Domnului și se încheie cu slujba de reșezare a tuturor lucrurilor pentru Mireasă.**

CONFIRMAREA SUPRANATURALĂ CERE O DECIZIE

Dacă este adevărat că W. Branham a fost hotărât de la naștere să fie un prooroc și un mesager al lui Dumnezeu în această ultimă epocă a Bisericii, atunci a fost decizia suverană a Celui Atotputernic, așa cum a fost cu toți slujitorii Săi în trecut (Ieremia 1:5).

Dacă este adevărat și este adevărat, că lumina supranaturală a venit prin geamul deschis la două ore după nașterea lui, la ora 5:00 AM., pe 6 aprilie 1909, și a stat

deasupra copilului, vizibilă pentru părinți și pentru bunica lui, care avea rol de moașă, putem noi să trecem cu vederea acest lucru?

Dacă este adevărat că micului Billy în vârstă de șapte ani, i s-a spus cu o voce puternică, ce venea din direcția unui plop înalt: "Să nu bei și să nu fumezi niciodată și să nu-ți murdărești trupul în nici un fel, pentru că atunci când vei crește, vei avea de îndeplinit o slujbă", putem trece pe lângă aceasta?

Dacă este adevărat că Dumnezeu i-a arătat viziuni încă din copilărie, care s-au dovedit a fi sută la sută corecte, atunci nu este omul cel ce le aduce, ci Dumnezeu în om, așa cum a spus reverendul Tommy L. Osborn.

Dacă a fost trimis cu mesajul Cuvântului descoperit, așa cum a fost făgăduit, pentru a premerge a doua venire a lui Hristos, atunci toți cei ce au urechi trebuie să audă și să primească ceea ce Duhul spune Bisericii.

De asemenea este adevărat ceea ce a scris reverendul Gordon Lindsay în cartea lui. Pe 24 ianuarie 1950, lumina supranaturală a coborât în Coliseumul din Houston, Texas, într-o adunare la care au participat aproape 8000 de oameni. Unii dintre cei prezenți au declarat că au văzut lumina stând deasupra capului lui W.Branham. Dumnezeu a depus mărturie pentru slujitorul și proorocul Său. Acest eveniment a fost precedat de o dezbatere publică pe platformă, între reverendul W. E. Best, care nega în mod deschis posibilitatea vindecării divine în timpul nostru și reverendul F. Bosworth, care lucra împreună cu fratele Branham; acesta a susținut că mântuirea și vindecarea făceau parte din aceeași răscumpărare. Erau prezenți și doi fotografi-critici: domnul James Ayers și domnul Ted Kigperman, care trebuiau să facă fotografii la cererea reverendului Best.

După ce au dezvoltat filmele, nu a apărut nici o fotografie,

în afară de aceea pe care dl.Ayers i-a făcut-o lui William Branham când venea la amvon. Omul lui Dumnezeu a spus: **"Eu nu sunt aici ca să mă apăr, Domnul Isus care m-a trimis și m-a însărcinat mă va apăra."** Acela a fost momentul când a fost luată fotografia. Negativele au fost dezvoltate de James Ayers personal la studioul Douglas din Houston și autenticitatea lor a fost confirmată de George J. Lacy, examinator de documente controversate. Nu avem noi de-a face, în cele din urmă, cu lucrarea directă a lui Dumnezeu? Eu, autorul acestei broșuri am văzut fotografia cu stâlpul de lumină în Sala Artei din Washington D.C., în decembrie 1969. Ca atare, eu știu că a fost accesibilă publicului. Angajatul care mi-a arătat-o nu era conștient de semnificația ei pentru că nu se dădea nici o explicație. Am fost trist și m-am gândit: "Cine ia în considerație faptele supranaturale ale lui Dumnezeu și scopul lor?" Nu a confirmat Domnul Însuși, că Cel care a condus poporul Israel 40 de ani prin stâlpul de foc și lumină (Exod 13:21-22; Neemia 9:12-20) este Același și astăzi? Nu este El Același care l-a întâlnit pe Pavel pe drumul Damascului în lumina supranaturală, care era mai strălucitoare decât soarele în miezul zilei și i-a dat binecunoscuta însărcinare (Fapte 9)?

Dacă este adevărat, și este, că pe 28 februarie 1963, un nor supranatural în care erau șapte îngeri (heruvimi) a coborât pe muntele Sunset, în Arizona, așa cum i-a fost arătat lui W.Branham într-o viziune pe 22 decembrie 1962, atunci aceasta a avut loc pentru a arăta lumii întregi ceea ce făcea Dumnezeu. Norul care a prins contur pe cerul albastru, era atât de neobișnuit ca dimensiuni, altitudine, formă și culoare, încât mulți din cei ce l-au văzut au făcut fotografii. Meteorologul dr.James E. McDonald, de la "Institutul de fizică a atmosferei" din Tucson, a examinat fotografiile cu acel fenomen și nu a găsit nici o explicație științifică logică..

Conform raportului, norul misterios a mai rămas luminat încă 28 de minute după apus, exact deasupra locului în care era W.Branham.

Binecunoscutele reviste "Science" cu numărul din 19 aprilie 1963 și "Life" cu numărul din 17 mai 1963, pe care le am în birou, au scris câte un articol despre aceasta. Unul dintre titluri spune: *"Și un nor tainic, în formă de inel, aflat la mare înălțime"*. Pentru necredincioși, a fost doar un inel tainic pe cer, dar pentru adevărații credincioși a fost un **semn biblic**, comparabil cu lumina supranaturală care a luminat întreaga regiune a Betleemului (Luca 2).

Isus a fost luat la cer, într-un nor supranatural (Fapte 1:9). Și când se va întoarce ca să împărățească, va veni din nou un nor supranatural (Matei 24:30; Luca 21:27; Apoc. 1:7-8): *"...și orice ochi Îl va vedea"*.

Dumnezeu cu siguranță nu se joacă. Noi încă trăim în zilele biblice. Ca atare, nu trebuie să ni se pară ciudat dacă Dumnezeu lucrează într-un mod supranatural. La ce folosește să predici despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut în trecut, când noi trecem pe lângă ce a făcut El în timpul nostru și încă mai face și astăzi?

Este El Dumnezeuul lui "ieri", Marele "Eu am fost" sau este El același "Eu sunt" ieri, azi și în veci? Dacă este adevărat, și este, că fratele Branham a fost acolo pe munte când acest nor a coborât, unde au apărut șapte îngeri sub formă de piramidă și i-a fost spus de către al șaptelea înger: **"Întoarce-te la Jeffersonville de unde ai venit, pentru că a sosit vremea deschiderii celor șapte peceti"**, atunci acest lucru trebuie să fie de mare importanță pentru noi. Între 17 și 24 martie 1963, W. Branham a vorbit despre cele șapte peceti din Cartea Apocalipsei. Despre aceste lucruri au știut Oral Roberts, Tommy L. Osborn și alți evangheliști nord-americani ai "primului val", dar ei au ținut ascunse aceste lucruri de

marele public și nu le-au menționat nici măcar o dată. Ceea ce Dumnezeu are de spus și face nu intră, desigur, în programele lor, deși ei recunosc extraordinara însărcinare și slujbă.

I-a orbit lumina supranaturală, pentru că au mers împotriva ei? Noi trebuie să umblăm în lumină, pentru că numai atunci Cuvântul Său va deveni o lumină pe cărarea noastră. Noi trăim acum în timpul când lucrurile care sunt scrise în Biblie, în special în Apocalipsa, se împlinesc. Leul din seminția lui Iuda a biruit, Mielul a luat cartea și a deschis pecețile. Cartea nu trebuia pecetluită pentru totdeauna, numai până în timpul sfârșitului (Daniel 12:4,9). În acea epocă trăim noi acum. **Când timpul s-a împlinit, Dumnezeu a descoperit tot ceea ce a fost ascuns în Cuvântul Său.** Aceasta este o realitate vie pentru Biserica Mireasă. Dumnezeu a lucrat în mod supranatural și poporul Lui trebuie înștiințat despre aceasta.

În anul 1946, lumea nu auzise încă despre toți ceilalți evangheliști. În timpul anilor următori, sute de predicatori au fost inspirați în adunările cu fratele Branham, când au văzut cu ochii lor lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Oameni ca Oral Roberts, Tommy L.Osborn, Tommy Hicks, Moris Cerullo și mulți alții au fost printre ei. În 1950 reverendul Gordon Lindsay a publicat cartea "**W.Branham – un om trimis de Dumnezeu**". El scrie despre adunările extraordinare care au fost ținute în diferite țări între anii 1946 și începutul anilor cincizeci. Timp de mai mulți ani, același autor a informat cititorii în publicațiile din "Vocea vindecării" și apoi în "Hristos pentru neamuri" despre lucrurile care se întâmplau prin slujba lui extraordinară. Alți editori au făcut la fel.

Dar până în ziua de azi se pare **că nimeni nu se întreabă despre scopul real care este în legătură cu o asemenea**

slujbă. Aceasta ar trebui să fie preocuparea noastră. În mod regretabil, toți evangheliștii preferă să rămână în creștinismul recunoscut și se concentrează doar pe vindecarea divină și **nu pe predicarea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu.**

În ciuda lucrurilor puternice pe care le-au văzut cu ochii lor, ei nu recunosc scopul divin pe care Dumnezeu îl împlinește în prezent în poporul Său, conform Cuvântului Său. Evangheliștii, în special cei ai "primului val" (1946-1965), care și-au primit inspirația în timp ce erau martori ai lucrării lui Dumnezeu, au luat o mare responsabilitate asupra lor, pentru că nu spun oamenilor ceea ce a făcut și face Dumnezeu în timpul nostru. Noi trebuie să ne dăm seama că nu este vorba de un bărbat, ci de Dumnezeu Însuși, care în Suveranitate Sa a însărcinat și a trimis un prooroc, un mesager. **Supranaturalul este lucrarea lui Dumnezeu, nu a unui om, ca să atragă atenția poporului asupra a ceea ce El are de spus.** S-a întâmplat ceea ce Domnul nostru a spus în Ioan 14:2: *"Adevărat, adevărat vă spun, că, cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea"*.

SEMNELE ARATĂ CĂTRE ȚINTĂ

Accentul se pune acum numai pe mesajul lui Dumnezeu, Evanghelia veșnică. Moise nu numai că avea semnele, ca o confirmare, ci avea și mesajul lui Dumnezeu pentru poporul lui Dumnezeu, Israel: *"Lasă poporul Meu să plece ca să-Mi slujească!"* Și exodul a avut loc. Ioan Botezătorul a avut un mesaj: să cheme Mireasa, ca prieten al Mirelui (Ioan 3:28-36).

Apostolul Petru a avut adevăratul mesaj ca și apostolul

Pavel, care a putut spune despre sine că este trimis în Numele lui Hristos. El afirmat: *"Noi suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos"* (2Cor.5:20). W. Branham a fost același fel de trimis împuternicit, trimis direct de Dumnezeu.

În mărturia lui, reverendul Tommy L. Osborn a apreciat slujba lui W.Branham ca fiind mai mare decât cea a lui Moise sau Ilie. Inițial, toți ceilalți evangheliști renumiți au făcut la fel. Dar apoi, ei s-au retras din ce în ce mai mult pentru că s-au alipit de propriile învățături și n-au putut să fie de acord cu declarațiile fondate biblic. Ei l-au batjocorit în ochii oamenilor și au început să împrăstie diverse zvonuri despre el, în special după ce a fost luat la Domnul. Și asta în ciuda confirmării supranaturale de care sunt convinși și azi! Ei știu că numai Dumnezeu putea face acest lucru, dar rămân cu învățăturile lor în creștinismul tradițional falsificat. Deci, care este mesajul original actual, cel care trebuie să ne arate drumul acum, în timpul de sfârșit? **Ar trebui să așteptăm un alt om să vină în generația noastră? Există un altul care să poată mărturisi ziua, locul și timpul când a avut chemarea divină și trimiterea cu o însărcinare directă din partea lui Dumnezeu, să vorbească în Numele lui Hristos? Nu, nu este nici unul, altfel am fi auzit despre el. Numai din gura celui trimis direct de Dumnezeu a ieșit Cuvântul adevărat, neschimbat al lui Dumnezeu în toată plinătatea Lui.**

În decembrie 1965, când W. Branham a fost luat la Cer, el ne-a lăsat mesajul lui Dumnezeu pentru noi, tainele descoperite ale Cuvântului, de la Genesa la Apocalipsa. Toate tainele ascunse ale Cuvântului au fost descoperite.

Evangheliștii renumiți au fost entuziasmați de slujba de vindecare, dar nu au înțeles că mesajul Cuvântului era să așeze toate lucrurile așa cum au fost înainte, să se producă o restituire totală. Acum ni se spune despre "al treilea val de

trezire", dar scopul divin nu a devenit evident nicăieri. Nu-i așa că fiecare evanghelist și orator carismatic își prezintă propriile învățături, conform denotației din care face parte? Nu-i așa că unii profită de acest timp și își clădesc propriile împărății de milioane și miliarde de dolari în cadrul Împărăției lui Dumnezeu?

Dar unde și cum Își zidește Hristos Biserica? Nu-i așa că ei au succes cu școlile biblice, cu seminarele teologice și chiar cu universitățile lor? Nu-i așa că toți își construiesc rețele prin toată lumea, introducându-și propriile programe? Nu-i așa că cei care depind de ei sunt prinși în astfel de organizații? Întotdeauna este bine să prezinți ceva din ce în ce mai spectaculos, ca să creezi entuziasm. Desigur, se pune accentul pe vindecări și pe semne. În acest fel lor le este ușor să atragă oamenii suferinzi la adunările lor. Toți sunt convinși că fac o slujbă pentru Dumnezeu, chiar dacă nu sunt în voia Lui. Dar este posibil să faci lui Dumnezeu un "serviciu" din proprie inițiativă, fără ca acesta să fie în voia Lui.

În general, oamenii mai cred în minuni, în special în țările catolice. Statisticile dovedesc că milioane de oameni vizitează anual locurile de pelerinaj. Inclusiv Papa Ioan Paul al II-lea, merge regulat în pelerinaj la Fatima, să-i mulțumească Mariei, care în mod miraculos a schimbat direcția glonțului în timpul atentatului la viața lui. Dar noi trebuie să ne întrebăm "cine predică Cuvântul adevărat, întregul plan al lui Dumnezeu?" Cine proclamă în mari cruciade aceeași Evanghelie ca Petru și Pavel? Cine învață ceea ce ei au învățat? Cine botează așa cum ei au botezat? Primii pași ai credinței au fost arătați celor care căutau Mântuirea, chiar în prima predică din ziua Rusaliilor. Mulțimea a fost atinsă de Duhul lui Dumnezeu sub impactul predicii apostolilor. O singură întrebare a fost pusă de ascultători și răspunsul a fost foarte clar: "*După ce au auzit*

aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: "Fraților ce să facem?" "Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh" (Fapte 2:37-40).

Ei nu au ascultat povești, ci o predică care i-a mișcat, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu și li s-a arătat în mod foarte clar calea Mântuirii. Ei au urmat-o imediat, făcând primii pași ai credinței. *"Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați, și în ziua aceea la numărul ucenicilor s-au adunat aproape trei mii de suflete"* (Fapte.2:41). Predica a străpuns inimile ascultătorilor și Duhul lui Dumnezeu a lucrat pocăința. Acesta este adevăratul mod în care are loc pocăința chiar și astăzi. Aceia care cred cu adevărat și sunt mântuiți, se botează în apă, conform Bibliei și primesc Duhul Sfânt. Acesta este modelul găsit în Biblie și este valabil chiar și astăzi. Toate celelalte sunt experiențe surogat introduse de oameni, prin care poporul are o experiență emoțională, dar sufletul nu este schimbat. Oamenii sunt unși, dar nu sunt născuți din nou.

Multe lucruri sunt făcut cu intenție bună, dar dacă nu sunt comparate cu Scriptura, se dovedesc a fi înșelătoare. Încă o dată ne este arătată poarta strâmtă și drumul îngust, ca la început. Tot ceea ce este strâmb trebuie îndreptat și tot ce este greșit trebuie corectat. **S-a împlinit timpul și ultima chemare înaintează prin adevărata vestire a Evangheliei veșnice a lui Isus Hristos, Domnul nostru** (Matei 24:14; Apocalipsa 14:6).

Scriptura trebuie să se îplinească în toate lucrurile, chiar și cu acei care fac semne și minuni, așa cum au făcut Iane și Iambre, **dar care iau poziție împotriva Cuvântului Adevărului predicat de omul lui Dumnezeu, trimis în timpul nostru.** Pavel, care a văzut timpul de sfârșit în Duhul,

a prezis că acest lucru se va întâmpla.

Adevăratele învățături despre dumnezeire, botezul cu apă, Cina Domnului, căderea în păcat și celelalte teme din Scriptură, sunt în general declarate a fi greșite și învățăturile bisericii tradiționale sunt considerate a fi corecte.

Noi putem găsi mărturia lor de credință despre dumnezeire, chiar la începutul "Crezului de la Niceea", dar conținutul acesteia a fost decis în concilii și nu este conform cu ceea ce au spus apostolii în Biblie. Ce are în comun un om adevărat al lui Dumnezeu cu un asemenea crez? Învățătura biblică, apostolică, este singura mărturie de credință adevărată. Noi toți ne-am născut într-o minciună religioasă, dar de ce să rămânem în ea, prelungind vechea tragedie?

Ceea ce are Dumnezeu de spus Bisericii Nou - Testamentale a fost deja consemnat în scris și este complet. Nimic nu poate fi adăugat sau schimbat (Galateni 3:15; Apocalipsa 22). A sosit momentul adevărului și noi ne punem întrebarea, așa cum a făcut-o proorocul Isaia în capitolul 21:11: "*Străjerule, cât mai este din noapte?*" Răspunsul este: "*Vine dimineața și este tot noapte*". Noi nu ne mai aflăm în timpul de seară al zilei de har, ci am atins miezul nopții. Strigătul de la miezul nopții este și mai tare: *Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!*" (Matei 25). Acum avem nevoie de o legătură directă cu Dumnezeu și de alimentarea cu Duhului Sfânt pentru a ne ține candelile aprinse.

Adevărata Biserică trebuie să fie acum chemată afară din toate sistemele religioase nebiblice făcute de oameni și separată de toate falsificările pentru a deveni Mireasa Cuvântului, așa cum Cuvântul a devenit trup în Mire. **Credința copiilor lui Dumnezeu este întoarsă acum la credința părinților noștri, apostolii. Aceasta este singura cale prin care putem fi în voia lui Dumnezeu și să avem parte la ceea ce face El conform planului Său de**

mântuire, până la desăvârșirea care va avea loc la revenirea lui Hristos. Dumnezeu a lucrat în chip supranatural în timpul nostru, fie că este crezut sau nu, fie că este acceptat sau respins. Atenția adevăraților copii ai lui Dumnezeu este atrasă acum spre ceea ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său!

A existat un bărbat smerit, cu puțină educație, dar care s-a asemănat cu Ilie. El s-a referit adesea la Ioan 5:19,20, căci era total dependent de Dumnezeu. Exemplul acestui om era Fiul Omului, care în slujba Sa profetică a spus: *"Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai"* (Ioan 5:19). Aceasta este adevărata dependență de Dumnezeu! Aceasta este o adevărată slujbă profetică!

Multe lucruri ar putea fi spuse și multe cărți s-ar putea scrie. Fie ca toți cei ce au o inimă binevoitoare să asculte ceea ce are de spus Bisericii, Duhul. Ceea ce i s-a spus lui W.Branham în prezența a 4000 de martori la primul lui serviciu de botez se va dovedi adevărat la Scaunul de judecată al lui Hristos.

După ce a predicat Evanghelia, el a botezat câteva sute de convertiți în râul Ohio Jeffersonville, Indiana, S.U.A., duminica 11 iunie 1933. În momentul în care urma să boteze a 17-a persoană, el s-a uitat în sus la cer și s-a rugat. Atunci a coborât un nor supranatural sub forma unei mari stele la ora 2:00 după amiază, vizibilă pentru toți și o voce i-a vorbit: ***"Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, mesajul care îți este dat ție va premerge a doua venire a lui Hristos"***

Reverendul Tommy L. Osborn cunoaște acest fapt, așa cum constatăm din mărturia lui. Și mulți alții cunosc această întâmplare.

CARACTERISTICILE

Având în vedere că mulți prooroci mincinoși și Hristoși mincinoși au pășit pe scena religioasă, așa cum a fost prezis de Domnul Isus Hristos, este important să subliniem caracteristicile unui prooroc adevărat conform Scripturilor. Sunt enumerate mai jos câteva caracteristici:

Ei sunt chemați direct de către Dumnezeu.

Ei sunt însărcinați în mod direct de către El.

Ei sunt trimiși în mod direct.

Ei au primit Cuvântul în mod direct.

Ei au apărut pe scena religioasă la porunca lui Dumnezeu.

Ei sunt văzători, ei au viziuni.

Ei au spus numai ceea ce a spus Dumnezeu.

Ei au făcut numai ce i-a însărcinat El să facă.

Ei au fost întotdeauna respinși și persecutați.

Ei L-au cunoscut pe Singurul Dumnezeu, pe care L-au slujit.

Toate aceste caracteristici le lipsesc proorocilor falși. Ei nu au o chemare directă sau o însărcinare divină. Ei nu sunt trimiși de Dumnezeu, ei nu predică Cuvântul original, ci mai degrabă propriile lor interpretări și urmează propriile lor programe, fără să se supună planului de mântuire al lui Dumnezeu. Semnele și minunile în sine nu constituie o legitimare divină.

Următoarele versete clarifică această problemă importantă: *"Dacă se va ridica din mijlocul tău un proroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: "Haidem după alți dumnezei", dumnezei pe care tu*

nu-i cunoști, "și să le slujim!", să n-ascuți cuvintele celui prooroc sau visător de vise, căci Domnul Dumnezeuul vostru, vă va pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeuul vostru din toată inima și din tot sufletul vostru. "Voi să mergeți după Domnul, Dumnezeuul vostru, și de El să vă temeți; poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I slujiți, și de El să vă alipiți. Proorocul sau visătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea, căci a vorbit de răzvrătire împotriva Domnului, Dumnezeuul vostru, care v-a scos din țara Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, și a voit să te abată de la calea în care ți-a poruncit Domnul, Dumnezeuul tău să umbli. Să scoți astfel răul din mijlocul tău!" (Deuteronom.13:1-5).

În timpul proorocului Mica, "proorocul" Zedechia și-a făcut coarne de fier și a strigat: *"Așa vorbește Domnul: "Cu aceste coarne, vei bate pe sirieni până îi vei nimici". Și toți proorocii au proorocit la fel, zicând: "Suie-te la Ramot în Galaad, căci vei avea izbândă și Domnul o va da în mâinile împăratului"* (2Cronici 18:10/b,11). Dar aceasta a fost *"Așa vorbește Zedechia"* și nu *"Așa vorbește Domnul"*. Zedechia și cei 400 de prooroci au fost înșelați de un duh de minciună. În întregul Vechi Testament a existat întotdeauna un singur prooroc adevărat și mai mulți prooroci mincinoși, care se aflau sub inspirație falsă. Ar fi de foarte mare ajutor să citim Ieremia 23 și Ezechiel 3. Prin proorocul adevărat, Ieremia, Domnul S-a adresat proorocilor mincinoși, muștrându-i: *"Au proorocit pe Baal, și au rățăcit pe poporul Meu Israel! Așa vorbește Domnul oștirilor: "N-ascultați cuvintele proorocilor care vă proorocesc! Ei vă leagă în închipuiri zadarnice; spun vedenii ieșite din inima lor, nu ce vine din gura Domnului. Eu n-am trimes pe proorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși ei au proorocit. Dar dacă ar fi fost de față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună*

cuvintele Mele poporului meu, și să-i întoarcă de le calea lor rea, de la răutatea faptelor lor!" "Până când vor proorocii aceștia să proorocească minciuni, să proorocească înșelătoriile inimii lor? Cred ei oare că pot face pe poporul Meu să uite Numele Meu prin visurile pe care le istorisește fiecare din ei aproapelui său, cum Mi-au uitat părinți lor Numele din pricina lui Baal?"(vers .27). "...iată, am necaz pe voi, zice Domnul Dumnezeu". "Mâna Mea va fi împotriva proorocilor, ale căror vedenii sunt înșelătoare și ale căror proorocii sunt mincinoase; ei nu vor rămânea în adunarea poporului Meu, pentru că ei rătăcesc pe poporul Meu zicând: "Pace!" când nu este pace..." (Ezechiel 13:2-10).

Oricine îl ia pe adevăratul "*Așa vorbește Domnul*" în inima lui, așa cum este prezentat de adevărații prooroci, își va da seama foarte repede că **aceleași duhuri înșelătoare sunt la lucru și astăzi, și aceeași inducere în eroare are loc și acum**. Minciuni bine-intenționate sunt proorocite, amestecate cu ghicitul viitorului, care este de asemenea bine-intenționat și sunt "văzute" chiar și viziuni imaginare. Ei vorbesc despre mântuire în fața poporului, dar în realitate, mântuirea lui Dumnezeu în Hristos nu este prezentă. Mulți dau ascultării propriei lor inspirații. Ei vor să-L ajute pe Dumnezeu, dar ei proorocesc gândurile inimi lor.

Oamenii sunt atât de fericiți când aud "*Așa vorbește Domnul*" dar în același timp ei sunt induși în eroare și rămân în creștinismul falsificat, pe care-l numesc "Evanghelia deplină". Apoi Domnul se întoarce împotriva proorociilor din biserică, care proorocesc conform imaginației lor. De multe ori ele spun: "Domnul mi-a dat un cuvânt pentru tine. El mi-a arătat ceva". Cu siguranță că este bine-intenționat, dar este făcut de oameni, nu de Dumnezeu.

El le-a vorbit lor cu un "Vai!" din cauza proorociilor lor "bine ticluite" care are ca scop prinderea sufletelor. Apoi,

Domnul le avertizează pe proorocițe în mod special. El le numește "femei" - ca pe femeia Izabela care-și zicea proorociță – și Își pronunță sentința: *"...de aceea nu veți mai avea vedenii înșelătoare, și nu veți mai rosti proorocii. Voi scoate din mâinile voastre pe poporul Meu, și veți ști că Eu sunt Domnul"* (vers.23).

Nu există alt dar duhovnicesc pe care predicatorii și bisericile să-l fi controlat, ridicat în slăvi, înjosit și manipulat așa ca pe darul pretins al proorocii. **Adevărații slujitori și adevăratele daruri vor servi la ridicarea Bisericii, niciodată la dezorientarea sau la distrugerea ei.** Nu toți vor accepta această corectare, dar Domnul îi cunoaște pe ai Săi. El îi cheamă afară, îi separă și îi curăță, astfel că proorocii și proorocițele false nu vor mai domni peste ei. **Oricine dă ascultare proorociilor false nu poate da atenție și adevăratului Cuvânt al proorocii..** Numai cei ce rămân în Cuvânt și în proorociile din Scriptură, vor scăpa de înșelăciunea fățarnică a proorociilor false.

Încă o dată am vrea să subliniem caracteristicile unui prooroc adevărat: **orice prooroc și slujitor adevărat al lui Dumnezeu a auzit cu urechile lui vocea lui Dumnezeu, care l-a însărcinat în mod direct. Orice prooroc al lui Dumnezeu a primit Cuvântul direct de la Domnul și astfel a devenit vocea lui Dumnezeu pentru popor. Adevărații prooroci și apostoli ai Domnului sunt numiți de El slujitori, pentru că ei se află în slujba Lui, sunt trimiși de El și Îl cunosc pe Domnul în mod personal.**

Mica, proorocul adevărat al lui Dumnezeu, a spus: *"Viu este Domnul că voi vesti ce va spune Dumnezeul meu..."*
"Ascultați dar Cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de domnie și toată oastea cerului stând la dreapta și la stânga Lui."

"Și acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în

gura proorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta"(2Cronici 18:12-13; 18:22-27). Mica a fost proorocul lui Dumnezeu, iar cei patru sute arătați în Biblie erau prooroci auto-proclamați, înșelați de un duh mincinos. Remarcați această diferență!

Iosafat a spus: *"Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti"* (2Cronici 20:20). *"...Încredeți-vă în proorocii Lui..."*, pentru că proorocii Lui au Cuvântul și Voia Sa descoperită.

SLUJBA PROFETICĂ ÎN NOUL TESTAMENT

Apostolii au avut privilegiul de a fi învățați de Domnul și Stăpânul nostru timp de ani de zile, chiar și la 40 de zile de la învierea Lui.

După înălțarea lui Isus la Cer, Pavel L-a văzut într-o lumină supranaturală și a auzit vocea Lui în limba sa, ebraica: *"...căci M-am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le...Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul neamurilor la care te trimet, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumina, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu"* (Fapte.26:16b-18a).

Atât de exactă este o chemare și însărcinare divină legată de Planul de mântuire! Pavel nu s-a adresat doar bisericii, ci și proorocilor și celor care aveau daruri duhovnicești. S-a pus accentul pe faptul că el nu răspândea propriile lui păreri, ci ceea ce îi porunceă Domnul. *"Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce va scriu eu este o poruncă a Domnului! Si dacă cineva nu*

înțelege, să nu înțeleagă!" (1Cor.14:37-38).

Întreaga Biblie, Vechiul și Noul Testament, este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Domnul S-a exprimat prin proorocii și apostolii Săi. Ei au acționat conform poruncilor Sale. Pavel a putut scrie: **"Iată, în adevăr ce va spunem, prin Cuvântul Domnului..."** (1Tes.4:15). Numai dacă spunem exact ceea ce au spus oamenii lui Dumnezeu din porunca Lui, putem exprima ce a spus Dumnezeu cu adevărat. Numai atunci o pot confirma ascultătorii: *"Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu, și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr"* (1Împărați 17:24). Despre cine am putea spune astăzi, din cadrul acestor multe denominații, că în gura lui Cuvântului lui Dumnezeu este încă adevărul original? **Numai cel care învață și botează așa cum au procedat apostolii, învață și botează corect.** Orânduiala pentru Biserica nou testamentală a fost stabilită de la început. Adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu a plecat din Ierusalim și s-a răspândit în toată lumea. Învățăturile și practicile din Biserica adevărată, reasezată, trebuie să fie așa cum au fost la început.

Apostolul Pavel a făcut prima lui călătorie la Ierusalim la trei ani după convertirea sa, ca să vorbească cu Petru. În timpul acestei șederi de 15 zile, Pavel a auzit de la Petru totul despre începutul duhovnicesc. De asemenea, el s-a întâlnit cu Iacov, fratele Domnului nostru. Paisprezece ani mai târziu, același Pavel împreună cu Barnaba și Tit au făcut o altă călătorie la Ierusalim din cauza unei porunci divine. De această dată, scopul lor nu a fost să adune informații, ci să verifice **dacă învățătura și predicarea au fost corecte, sau dacă toată munca lui fusese zadarnică** (Gal.1:18; 2:2). De aceea, **toți predicatorii, evangheliștii, învățătorii, proorocii și toți slujitorii sunt provocați să facă o călătorie la Ierusalim în duhul și să compare în mod adevărat și cu onestitate dacă ceea ce învață și practică ei coincide într-**

adevăr cu Cuvântul scris. Comparația trebuie făcută întotdeauna cu originalul.

Așa cum au fost lucrurile atunci la început, așa trebuie să fie și acum la sfârșit. Biserica Mireasa trebuie să fie în totală conformitate cu Dumnezeu și Cuvântul Lui înaintea revenirii lui Isus Hristos. Porunca și mesajul orei este să ne întoarcem complet și definitiv la învățăturile și practicile biblice ale apostolilor. Falsificările și răstălmăcirile au început de timpuriu și s-au soldat cu marea lepădare de credință de la învățătura originală prin omul fărădelegii. Aceste răstălmăciri și-au găsit apogeul în prima biserică organizată care a început în anul 325, odată cu Conciliul de la Niceea. Au urmat alte concilii în 381 și 441 și apoi, a urmat Evul Mediu, numit și "Evul întunecat", timp în care lumina Cuvântului a fost aproape înăbușită.

În cele din urmă, după 1000 de ani, a avut loc o nouă străpungere prin Reformă, urmată de diferite treziri în secolele trecute, prin care adevărurile biblice au fost restituite tot mai mult. Din păcate, vechile tradiții au continuat, chiar și în timpul trezirilor care au urmat puternicei mișcări a Duhului Sfânt de la începutul secolului al douăzecilea. Dușmanul a continuat să înșele chiar și acolo unde lucra Duhul lui Dumnezeu, reușind să-i facă pe oameni să declare adevărul că fiind minciună și minciuna adevăr. Până azi, aluatul cel vechi a stricat plămădeala cea nouă. Au apărut bisericile organizate și astfel s-a continuat vechea tragedie.

Ceea ce a spus Domnul evreilor religioși se aplică și creștinătății necredincioase: *"Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești: "Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni". El le-a mai zis: "Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră" (Marcu*

7:6-9).

Așa cum a spus Domnul, orice închinare, chiar și slava adusă Lui în adunările carismatice, este zadarnică atunci când în locul Cuvântului lui Dumnezeu sunt crezute învățăturile și poruncile oamenilor

Isus, Domnul nostru, a pus această condiție: **"Cine crede în Mine cum zice Scriptura"** (Ioan 7:38). Domnul cere ca închinarea să se facă în Duh și în Adevăr (Ioan 4:24). **Cuvântul lui Dumnezeu este Adevărul în care Duhul Sfânt îi călăuzește pe adevărații credincioși și prin care îi și sfințește.**

În acest timp, în care ne apropiem de venirea lui Isus Hristos, avem nevoie și de partea profetică, așa cum bine a întărit Petru în epistola lui:

"În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui" (2Petru 1:16).

Apostolul a fost martorul ocular al experienței extraordinare de pe Muntele schimbării la față. El a putut scrie cu deplină siguranță: ***"Și avem Cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre"*** (vers.19).

În timpul acesta, cine ar putea afirma că se află, cu adevărat, în posesia Cuvântului profetic descoperit și nu a celui răstălmăcit? Căci numai atunci când este descoperit, el strălucește ca o lumină puternică. Astăzi așa de mulți sunt preocupați cu propriile lor proorocii având întotdeauna ceva nou de oferit, încât nici nu se simt atrași de Cuvântul profetic.

Nici o proorocie din Scriptură nu se interpretează cum vrea cineva și nici nu-și va pierde valabilitatea datorită

vreunei proorocii "făcute" de cineva. Dimpotrivă, **proorociile oamenilor sunt nule și neavenite, nu au nici un efect prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.** Proorociile din Scriptură sunt întotdeauna legate de făgăduințe, care-și primesc legitimarea prin faptul că se împlinesc.

Dacă nu am urma legea divină asupra acestui punct, expunerea nu și-ar atinge scopul: *"Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui. Căci din Sion va ieși Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului"* (Isaia 2:3).

Cuvântul adevărat a pornit de la Ierusalim. Acolo au slujit proorocii, Domnul nostru și apostolii. Acolo a fost pusă temelia Bisericii nou testamentale, acolo a fost adusă ea la viață, acolo trebuie ea să se întoarcă în învățătură și practică.

PROOROCI MINCINOȘI ȘI HRISTOȘI MINCINOȘI

Noi trăim acum cea mai mare înșelăciune religioasă care a existat vreodată. În Matei 24, Isus a prezis: *"Se vor scula mulții prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți"* (vers.11). Reprezentantii tuturor religiilor și denominațiilor, bisericilor și grupărilor religioase se prezintă ca fiind corecți. Pe dinafară putem vedea cum totul este ornat cu texte din Scriptură, dar Domnul vede înăuntru și spune: *"Păziți-vă de prooroci mincinoși..."* (Matei 7:15). Trebuie să luăm această avertizare în serios pentru că toți se așteaptă ca ei să fie altundeva, dar aici avem de-a face cu Împărăția lui Dumnezeu, cu credincioșii, cu Biserica. Însuși Satan crede, dar în felul lui, **nu așa cum zice Scriptura.** În religiile

acestei lumi ca și în creștinism, mulți cred după bunul lor plac. Întregul pământ este plin de acest fel de credincioși.

În timpul Reformei s-a pus problema cine era proorocul mincinos și cine era antihristul. Cu privire la această temă, toți reformatorii au fost uniți în ciuda celorlalte diferențe. Tema noastră în acest capitol se referă la *mulți* prooroci mincinoși și hristoși falși. Cine sunt proorocii mincinoși? Cum pot fi ei recunoscuți ?

Vom lăsa Sfânta Scriptură să vorbească pentru ea însăși. Nu există nici o facultate teologică, nici un seminar pe pământ unde sfatul lui Dumnezeu să fie predat sau unde ar putea fi învățat. Este necesară o însărcinare divină care să dea autoritate divină după modelul proorocilor și al apostolilor, pentru a avea acces la Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu și la voia Lui. Ei ne-au transmis nouă ceea ce a fost spus de Dumnezeul Atotștiutor, care a prevăzut desfășurarea tragică a evenimentelor și care a știut deja care va fi sfârșitul încă de la început. Înainte de toate, trebuie să ajungem la concluzia că orice fals trebuie să fie cât mai apropiată de original pentru a fi credibil. O bancnotă falsă de un dolar trebuie să fie atât de asemănătoare cu originalul, încât nespecialistul să nu-și dea seama de asta.

Aceasta îmi amintește de o experiență personală. Cu mulți ani în urmă, am depus niște bani într-un cont la "Banca Comercială". La un moment dat, casierul a ridicat o bancnotă de 100 DM și a spus: "Aceasta este o bancnotă falsificată, mă văd obligat să chem unitatea de poliție penală." **Pentru un nespecialist nu era deloc vizibil, nici suspect, dar în mâna și în ochii unui expert a fost recunoscută pe loc.** Pentru mine, aceasta a fost o lecție foarte importantă. Nu eu eram falsificatorul și nici oamenii prin mâinile cărora trecuse bancnota. Astăzi sunt mulți care dau mai departe învățături falsificate așa-zis "creștine", fără să-și dea seama că transmit

o minciună. Ei nu cunosc originalul, și ca atare, nu pot detecta imitațiile.

Proorocii și hristoșii mincinoși de astăzi nu sunt ei falsificatorii, ci ei dau mai departe în mod inconștient falsificările. Ceea ce au ei cu toții în comun este că se află într-o poziție recunoscută de conducători, dar îi conduc pe alții pe un drum greșit, îi înșeală așa cum și ei, la rândul lor, au fost înșelați (2Timotei 3:13).

În Matei 24:4, Domnul nostru a subliniat: *"Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: "Eu sunt Hristosul" (Matei 24:4-5). "Am o ungere deosebită!" După ce a prezis războaie și alte catastrofe naturale, El a mai subliniat încă o dată că mulți vor fi înșelați de prooroci falși (Matei 24:11).*

Proorocii mincinoși și hristoșii falși nu își compară învățătura cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ei par a fi autentici, așa încât numai un specialist divin al Cuvântului poate recunoaște falsurile. Cuvântul grecesc "HRISTOS" și echivalentul evreiesc "MASHIACH" ne sunt cunoscute ca "Hristos" sau "Unsul". În Vechiul Testament, regii și preoții erau unși. Regele Saul a fost uns, regele David a fost uns, Aaron și fiii săi au fost de asemenea unși. **Adevărații prooroci au fost numiți "unșii lui Dumnezeu".** Domnul Însuși spune: *"Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți rău proorocilor Mei!"* Isus era Unsul, Hristosul.

Conform Luca 4:17-19, El a citit din proorocul Isaia, cap.61:1: *"Duhul Domnului este peste Mine, pentru că **M-a uns**" (Luca4:18). Apostolul Petru a confirmat-o: "Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui: că, adică, **Hristosul Său** va pătimi" (Fapte. 3:18). "...cum Dumnezeu **a uns** cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu*

El" (Fapte 10:38).

Domnul nostru ne avertizează despre unșii falși. Ei pot fi unși, dar sunt falși. Toți cei aflați într-o poziție greșită au o caracteristică - ei întotdeauna se unesc împotriva celui care este într-o poziție corectă și, ca atare, **ei sunt împotriva Domnului și a Unsului Său** (Fapte 4:24-31).

Nu numai egiptenii Iane și Iambre s-au ridicat împotriva lui Moise, ci chiar din mijlocul lor s-au ridicat frați conducători împotriva lui, adică Datan, Core și alții (Numeri 16). Ei s-au unit, s-au organizat și au complotat, în opoziție directă față de Dumnezeu și față de Moise, adevăratul Său prooroc.

În Matei 24, Domnul nostru se referă încă o dată la proorocii mincinoși și la hristosii falși și da o avertizare: "*Căci se vor **scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși: vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși***" (vers.24). Observați: semne și minuni mărețe, dar false! Cine poate înțelege aceasta? Aceste lucruri nu aparțin și n-ar trebui să existe deloc în Împărăția lui Dumnezeu. Dar, ca și Datan și Core, ei aparțin bisericii, dar se află sub o inspirație falsă și în învățături false.

În Biserica Lui, numai Domnul are dreptul de a numi diferite slujbe. Nimeni nu poate face ceea ce vrea, pentru că aceasta duce la cădere, așa cum s-a întâmplat cu Lucifer, îngerul uns. Apostolul Pavel ne-a avertizat în legătură cu frații mincinoși. Ei sunt într-adevăr frați, dar sunt falși. Astăzi avem, așa cum a prezis Domnul nostru, mulți astfel de prooroci și de unși falși. Ei se pot legitima cu semne și minuni. Prin acestea, ei induc în eroare pe credincioșii cu o inimă sinceră, dar care nu sunt fundamentați pe Scriptură. Ei nu sunt oameni fără Dumnezeu, nu ei sunt adevărații falsificatori și în felul lor, ei chiar cred. Ei sunt prietenoși și

insistă că sunt predicatorii evangheliei depline și au o înfățișare convingătoare. Ei au chiar semnele făgăduite în legătură cu marea trimitere a Domnului nostru.

Întregul tablou arată autentic și bun. Adunările lor atrag oameni din toate denomițiile și toți sunt impresionați și uimiți. Domnul Însuși a spus că, dacă ar fi cu puțință, chiar și cei aleși **ar fi înșelați**. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că acest lucru nu este posibil. Dar copia este atât de apropiată de original, încât numai cei care cunosc originalul și cred cu adevărat așa cum zice Scriptura, vor observa diferența și vor vedea dincolo de învelișul exterior. Cei aleși nu urmează semnele și minunile, ei îl urmează pe Domnul și Mântuitorul lor. Ei cercetează toate învățăturile, proorociile și întreaga vestire cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu a permit să fie luați de val, ci ei rămân în învățăturile apostolilor (Fapte 2:42; Efeseni 2:20; 2Petru 3:2).

Dintotdeauna au existat atât cei trimiși de Domnul, cât și cei care au ieșit în față din proprie inițiativă. Proorocii și hristoșii mincinoși ies în față independenți de Dumnezeu, dar ei se află în cadrul Împărăției Lui. **Ei nu înșală în mod intenționat, ei nici nu sunt conștienți de aceasta. Nu ei sunt falsificatorii, ei doar dau mai departe ceea ce a fost falsificat.** Ei sunt sinceri, dar greșiți, pentru că ei au fost născuți în înșelătoria religioasă.

Aceasta desfășurare a evenimentelor a fost, de asemenea, prezisă de apostoli. Toate falsificările au o tradiție lungă. Tot ceea ce nu este corect, adică ceea ce nu coincide cu Biblia, este automat greșit. Noi trebuie să luăm foarte în serios aceasta avertizare și trebuie să ne întrebăm: "Cine sunt **astăzi** proorocii mincinoși care aduc erezii nimicitoare și din cauza cărora **calea adevărului** este vorbită de rău, așa cum ne-a avertizat apostolul Petru (2 Petru 2:1-3)?"

Cine sunt **astăzi** cei care **au părăsit calea cea dreaptă** și

au urmat calea lui Balaam, care a iubit plata fărădelegii? (2Petru 2:12-19)? Cine sunt **astăzi** acei mulți **antihriști** despre care scrie apostolul Ioan (1Ioan 2:18-20)? Cine sunt **astăzi** acei **mulți prooroci mincinoși** care s-au răspândit în lume (1Ioan 4:1)? Cine sunt **astăzi** oamenii care, așa cum spunea apostolul Pavel, **se vor ridica chiar din mijlocul Bisericii** și vor învăța învățături false, ca să atragă pe ucenici de partea lor (Fapte 20:26-32)? Cine sunt **astăzi** cei care predică **un alt Isus**, care proclamă **o altă evangheligie și se află sub influența unui alt duh** (2Cor. 11:4)? Cine sunt **astăzi** cei care **se prezintă ca apostoli** ai lui Hristos, părând îngeri de lumină, dar fiind lucrători înșelători (2Cor. 11:10-15)? Cine sunt **astăzi** cei despre care Duhul lui Dumnezeu a spus că vor apărea în timpurile din urmă, ca să se alipească de duhurile înșelătoare și de învățăturile dracilor (1Timotei 4:1-3)? Tot ceea ce nu-și are originea în Dumnezeu, vine de la Satan. Nici un fals, nici o minciună nu poate veni din Adevăr (1Ioan 2:21). Într-adevăr, este o tragedie ceea ce s-a întâmplat în creștinismul tradițional și oamenii nu văd cum binele a fost și este înlocuit cu răul. Subiectul rămâne același, dar conținutul a fost schimbat.

**ACUM TOTUL TREBUIE TESTAT!
MĂRTURISIREA TREBUIE SĂ FIE ADEVĂRATĂ ȘI
ÎNVĂȚĂTURA TREBUIE SĂ FIE CORECTĂ.**

În prima epocă a bisericii, oamenii care au deviat de la învățăturile apostolilor au fost dovediți ca fiind mincinoși (Apocalipsa 2:2). Dar, în curând, răul, lucrând prin influența falsă, a biruit adevărul.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost înlocuit cu cuvântul omului,

până când s-a adevărit ceea ce a spus Domnul nostru: "*Nu te teme turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția*" (Luca 12:32). Așa a fost în toate epocile bisericii cu rămășița aleasă (Romani 11:5). De aceea, făgăduințele din mesajele către cele șapte epoci ale bisericii au fost adresate doar biruitorilor (Apocalipsa cap. 2 și 3).

Destul de timpuriu au existat printre credincioși unii care au urmat învățăturile lui Balaam, cel care a întins o cursă copiilor lui Israel, și cei ce au urmat învățăturile nicolaiților, care se ridicau peste laici (Apocalipsa 2:14-16). Chiar și o femeie numită "Izabela" a avut succes proclamându-se proorociță și învățătoare și a ademenit chiar și pe unii din slujitorii lui Dumnezeu (Apocalipsa 2:20-21). Chiar de la început putem identifica evenimentele tragice și căderea de la Dumnezeu, de la Cuvântul Său și de la credința adevărată, și putem găsi multe devieri și falsificări. Foarte devreme, oamenii au fost induși în eroare de diferitele interpretări greșite ale Scripturilor. Mai târziu, în concilii, unele din acele învățături au fost declarate ca mărturisiri de credință și dogme.

Diferența dintre unșii adevărați și cei falși este următoarea: adevărații oameni trimiși de Dumnezeu **predică Cuvântul Său** și Domnul confirmă Cuvântul cu semne și minuni. Acei oameni care ies în față din proprie inițiativă relatează povești, predică despre semne și minuni și îi conduc pe oameni pe un drum greșit, trecând pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu. **Numai dacă cineva rămâne în Cuvânt, va rămâne în Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să acceptăm Cuvântul, ca să putem mai apoi să rămânem în el** Necesitatea acestui ceas este să recunoaștem cine este un hristos mincinos, un prooroc mincinos sau ambele, folosindu-ne doar de mărturia din Sfânta Scriptură. Cuvântul a venit întotdeauna la adevărații prooroci.

Proorocii mincinoși întotdeauna au avut propriile lor interpretări asupra Cuvântului, dar n-au avut niciodată Cuvântul original. Același lucru se aplică și la unșii falși. Ei nu posedă învățăturile adevărate ale lui Hristos și ale apostolilor, ei au propriile concepții doctrinale, care au fost introduse în cursul istoriei Bisericii. Dumnezeu Însuși a vorbit prin adevărații prooroci, în schimb proorocii mincinoși vorbesc despre El conform părerilor personale.

Mărturia că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și că El S-a arătat în trup, este adusă de toată creștinătatea, chiar și de proorocii și de hristoșii mincinoși. Dar aceasta nu este o mărturie adevărată dacă sensul ei este schimbat, nefiind în concordanță cu ceea ce învață Biblia. Una dintre tezele teologiei creștine este, de exemplu, că Fiul a fost creat ca fiind "Cel dintâi" din lucrarea de creație din Cer a lui Dumnezeu, înainte ca lumea să fie făcută.

Alta, ar fi că El a fost zămislit și născut de Dumnezeu din veșnicie, tot înainte ca lumea să fi fost creată. În crezul niceean se spune: "Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat". Dacă ar fi așa, am avea doi care sunt Dumnezeu, doi care sunt lumina, s.a.m.d.

A treia teză este că, în Vechiul Testament, Fiul a fost arhanghelul Mihail. Si totuși, toate Îl proclamă pe Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Mai există și alte versiuni care nu coincid cu mărturia Sfintei Scripturi, ci sunt născociri ale minții omenești, fiind creații imaginare.

În Vechiul Testament El este *Domnul, Iahweh*, marele "Eu sunt" - Logosul, Cuvântul, apariția vizibilă, lucrătoare a Dumnezeului invizibil, care este Duh (Ioan 4:24) și pe care nici un om nu L-a văzut vreodată (1Timotei 6:16; Ioan 4:12).

Pe același Domn, care a umblat în grădina Edenului, a vorbit cu Avraam, l-a însărcinat pe Moise și a vorbit prin

prooroci, Îl cunoaștem ca Cel ce a venit în omenire ca Fiul lui Dumnezeu, născut aici pe pământ în ieslea din Betleem: *"...astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul"* (Luca 2:11).

Nu un Fiu ceresc a devenit un Fiu pe pământ, ci Cuvântul a devenit trup, Domnul a devenit slujitor. Ceea ce a afirmat Pavel, rămâne încă valabil: *"Și nimeni nu poate zice: "Isus este Domnul" decât prin Duhul Sfânt"* (1Cor. 12:3). Oricine poate să recite o mărturie formală. Chiar și dracii au strigat: *"Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret...Tu esti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu"* (Luca 4:34 + 41). Mărturia dracilor nu i-a legitimat și, în ciuda ei, au rămas ceea ce au fost dintotdeauna. Cu siguranță că nu au devenit creștini sau credincioși adevărați datorita mărturiei lor.

Ca și Petru, fiecare are nevoie de o descoperire personală (Matei 16). Orice altceva este o născocire a minții omenești, care este repetată și nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Așa vorbește Domnul: *"...și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere"* (Luca 10:22).

Așa de sigur cum Tatăl S-a manifestat în Fiul, tot așa trebuie să i se descopere acest lucru fiecăruia personal. Orice creștin, chiar și anticristul, poate mărturisi cu buzele sale că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, dar să înțeleagă cu totul altceva decât spune Scriptura. Fără descoperirea Duhului Sfânt, totul rămâne doar un raționament intelectual.

Mărturia apostolilor poate fi găsită de multe ori în Scriptură. Pavel o rezumă în 1Timotei 3:16. În realitate există un Singur Dumnezeu, un Singur Creator, un Tată care S-a descoperit în Fiul, un Singur Domn, o singură credință, un singur botez adevărat (Efeseni 4:4-6). **Orice învățătură, orice mărturie, orice lucru care nu coincide cu ceea ce au spus și au făcut apostolii la începutul creștinismului**

original, este fals. Biserica originară este exemplul valabil până la sfârșit. Acum oricine și orice trebuie supus la proba Cuvântului. Singura unitate de măsură valabilă este Cuvântul infailibil, veșnic al lui Dumnezeu. În Matei 7:15, Domnul nostru a spus: ***"Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori"***. Da, este ușor să zici "Luați aminte!", dar haina de oaie acoperă natura răpitoare a lupului. Aici, cuvântul cheie este "răpitor". Ei nu vor paște turma pe pășunile verzi ale Cuvântului, ci mai degrabă le abat de pe cale, predicându-le o "Evanghelie a prosperității" și astfel, se îmbogățesc. În versetele 21, 22 ni se spune ceva mai mult despre ei: ***"Nu orișicine-Mi zice 'Doamne, Doamne!'" va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău'."***

Cărei mișcări de trezire i se potrivește această descriere? Mai trebuie să ne întrebăm dacă aceasta îi privește pe cei ce fac minuni în timpul nostru? Se găsesc ei printre marii evangheliști și predicatori carismatici? La început, acei "uriasi ai credinței" Îi spun Domnului ce au făcut ei în Numele Lui: ***"N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău?"*** Nu este acesta un raport convingător? Dar Domnul nu este deloc impresionat și spune: ***"Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege'"*** (vers. 23).

Expresia ***"N-am făcut noi...toate aceste lucruri"*** este foarte importantă. Ei nu au adus cinste și laudă Domnului, ci lor înșiși și erau mândri de aceasta, ca și cum propriul lor nume ar fi fost onorat! Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu știu că mântuirea, vindecarea și toate binecuvântările vin de la

Dumnezeu și respectă următorul verset din Scriptură: "*Cine se lauda, să se laude în Domnul*" (1Cor. 1:31; 2Cor. 10:17-18).

În smerenie, Însusi Fiul lui Dumnezeu a spus: "*Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui*" (Ioan 14:10b). Petru și Ioan nu s-au lăudat cu vindecarea ologului, ci I-au atribuit-o Domnului, a cărui putere a fost descoperită în Numele lui Isus Hristos din Nazaret. Așa cum Dumnezeu Și-a făcut lucrarea în Hristos, tot așa Hristos Își face lucrarea prin slujbele din Biserică. Biserica este un organism viu, nu o organizație religioasă moartă.

Adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu au gândurile Fiului lui Dumnezeu și mărturisesc cu toată inima: "*Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta*" (Luca 22:42). Domnul nostru a spus: "*Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis*" (Ioan 6:38; 4:34). "*Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!*" (Evrei 10:7). "*Căci oricine **face** voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, sora și mamă*" (Marcu 3:35). **Prin această voie, toți adevărații copii ai lui Dumnezeu au fost sfințiți odată pentru totdeauna** (Evrei 10:10).

Voia lui Dumnezeu a fost împlinită de Fiul lui Dumnezeu în ascultare și supunere deplină, până la moartea de cruce. În opoziție cu aceasta stă voința proprie a lui Lucifer. **Voința celui care a fost inițial uns în Cer se continuă în voința proprie a unșilor falși de pe pământ și înseamnă tot nesupunere și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu.** Sfânta Scriptură subliniază: "*Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi*" (1Samuel 15:23).

Toți acei care acum pun accentul pe semne și minuni și

continuă să predice propria lor versiune asupra Evangheliei, vor fi foarte surprinși atunci. Ei sunt la fel ca toți ceilalți creștini care repetă rugăciunea Domnului, unde este scris: *"Facă-se voia Ta precum în Cer și pe pământ!"*, dar apoi își văd de treburile lor, ca de obicei, rămânând în voia unei denominații, a unei biserici sau congregații sau chiar în voia lor proprie.

Cei care sunt muștrați de Domnul conform Matei 7, sunt foarte ocupați cu propria lor lucrare, nu își ocupă locul cuvenit în cadrul Planului lui Dumnezeu și de aceea sunt clasificați drept lucrători ai fărădelegii. Mulți oameni cântă cu entuziasm în adunări: *"El este Domnul, El este Domnul"*, dar în realitate, relația Domnul-slujitor nu există. Oamenii trec pe lângă Dumnezeu prin felul lor de a vorbi, de a cânta și de a prooroci. Unșii falși și proorocii mincinoși nu sunt preocupați de făgăduința principală pentru acest timp; lor nu le pasă, ei nu vor să audă despre faptul că Dumnezeu a trimis un prooroc înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului (Maleahi 4:5-6).

CULMEA ÎNȘELĂCIUNII

Duhul înșelăciunii este pe cale de a umple măsura fărădelegii. Sunt relatate lucruri care n-au avut loc în slujba Domnului nostru sau a apostolilor. Adunările au un caracter tot mai ciudat. Se creează o atmosferă artificială cu ajutorul muzicii moderne. Nu este vorba de revărsarea Duhului Sfânt sau de lucrarea directă a lui Dumnezeu, ci de o adunare care se concentrează intenționat pe o anumită "personalitate carismatică" sau pe un "făcător de minuni" și pe calitățile lui speciale. Sunt relatate lucruri ieșite din comun, până acolo că

anumiți oameni ar fi primit plombe din aur de 24 de carate într-un mod supranatural. Mai recent, se pretinde că praful de pe străzile de aur din Cer, stârnit de galopul calului alb, a căzut peste cămașa neagră a predicatorului. Se spunea că acel călăreț purta un sceptru în mâna stângă și o sabie în mâna dreaptă! Astfel de lucruri nebiblice sunt predicate și acesta se presupune că ar fi "al treilea val de trezire".

Dintre toate lucrurile deplasate care apar în adunările carismatice, căderea oamenilor pe spate în timpul rugăciunii este cea mai ciudată. Este denumită "odihna în duh" și este prezentată ca o experiență duhovnicească specială. **Să ascultăm ce are de spus Scriptura referitor la acest subiect.** Ei se referă la Isaia 28:13, dar acolo este vorba de o amenințare: *"...ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși"*. Din moment ce ei n-au vrut să asculte și n-au intrat în odihna Domnului (vers. 12), a fost dată amenințarea că ei vor cădea pe spate.

Mai întâi, Domnul dezvăluie starea în care se află slujitorii bisericii și-i acuză: *"...preoți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă"* (Isaia 28:7).

Această descriere se aplică tuturor celor care beau din potirul babilonian și, ca atare, și-au pierdut orientarea duhovnicească (Ieremia 51:7; Apocalipsa 17:2). AȘA VORBEȘTE DOMNUL: *"Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat"* (Isaia 28:8). Nu doar o masă, nu doar o biserică, nu doar o denominație, ci **toate mesele** sunt murdărite cu cuvântul falsificat, care iese din gura predicatorilor.

Având în vedere această situație, se pune următoarea întrebare: *"Pe cine vrea El să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături?"* (vers. 9). Acolo unde mesele sunt

murdărite este imposibil să transmiți adevărata cunoștință și învățătură și cu atât mai puțin este posibil să se primească o descoperire adevărată. Ei continuă să spună: *"Căci dă învățătură peste învățătura, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo"* (vers. 10). Aceiași oameni spun: *"Când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge"*. Toți sunt foarte siguri pe ei: *"Căci avem că loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!"* (vers. 15). Ei nu recunosc că umblă pe căile lor și că dau mai departe propriile lor explicații din Scriptură. Ei nu sunt conștienți că fac din biserica imaginară, zidită de ei înșiși și decorată cu minciuni religioase, locul lor de scăpare. Dar ascultați pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL: *"Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului, și apele vor îneca adăpostul minciunii"* (vers. 17). Dacă adăpostul minciunii, este lovit de ciocanul Cuvântului Adevărului, oamenii ar trebui să ia aminte și să se întoarcă la Dumnezeu. **Exista un singur principiu călăuzitor** lăsat noua de către Dumnezeu pentru umblarea noastră în această lume. Pavel scrie tovarășului său de slujbă, Timotei: *"Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea"* (2Timotei 3:10). **Cine este pregătit astăzi să ia învățătura și viața apostolilor ca exemplu?** Nimeni n-ar trebui să se înșele: Dumnezeu nu va îngădui să fie batjocorit la nesfârșit. În Împărăția și în Biserica Lui este valabil numai Cuvântul Lui. Cuvântul omului aparține instituțiilor omenești, dar nu poate fi un înlocuitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este un păcat dublu: să lepezi Cuvântul și să-ți liniștești conștiința, înlocuindu-L cu cuvântul unui om (Ieremia 2:13). Aceasta este situația în toate denominațiile de pe suprafața

pământului, și nimeni nu-și dă seama de aceasta. Cei care propovăduiesc eliberarea îi prind pe oameni în plasa lor și noua lor organizație seamănă cu vechile închisori. În realitate, lucrurile rămân așa cum au fost, pentru că AȘA VORBEȘTE DOMNUL: *"Și totuși poporul acesta este un popor prădat și jefuit. **Toți zac înlănțuiți în peșteri, și înfundați în temnițe.** Sunt lăsați pradă, și nimeni nu-i scapă! Jefuiți, și nimeni nu zice: "Dă înapoi!" Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea să ia aminte la ele și să asculte pe viitor?"* (Isaia 42:22-23). Dar pretutindeni există aleși, care iau aminte la aceasta și sunt chemați afară din toate închisorile duhovnicești de către Domnul, conform cu ceea ce spune Scriptura: *"Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat..."* (2Corinteni 6:16; Apocalipsa 18:4).

În prezența lui Dumnezeu nimeni nu a căzut pe spate în timpul rugăciunii, ci pe genunchi și pe față: Avraam (Genesa 17:17), Eliazar (Genesa 24:48), Moise (Exod 34:8), Iosua (5:14), Daniel (8:17), și, de asemenea, Domnul nostru în Ghetsimani (Matei 26:39). Proorocii și toți oamenii lui Dumnezeu au căzut cu față la pământ: *"Toți copiii lui Israel au văzut pogorându-se focul și slava Domnului peste casă, ei și-au plecat față la pământ pe pardoseală, s-au închinat și au laudat pe Domnul"* (2Cronici 7:3). Chiar și Nebucadnețar, regele păgân, a făcut astfel după ce a văzut ceea ce făcuse Dumnezeu (Daniel 2:46). **Oricând se mișcă Duhul Sfânt prin darul proorociei, oamenii cad cu față la pământ** (1Corinteni 14:25) și nu cum se practică în "conferințele de foc", unde lucrurile sunt aranjate dinainte și unde oamenii cad pe spate.

De asemenea, în Noul Testament, toți cei care s-au închinat Domnului au căzut cu față la pământ. A început cu cei trei magi, care au venit să se închine lui Hristos după

nașterea Sa (Matei 2:11-12) și se încheie cu apostolul Ioan pe insula Patmos.

În toate adunările de trezire și cruciadele de evanghelizare, oamenii se aduna în număr mare pentru a auzi o predică, deoarece ei au o dorință după Dumnezeu. Dar ceea ce a spus Domnul nostru în Matei 22:14 se aplică de asemenea: "*Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși*". Numai cei aleși vor auzi glasul Lui, vor ieși și se vor pregăti și vor umbla fără compromis pe căile Domnului. Ceilalți vor arăta în continuare spre experiențele lor personale și vor continua să meargă pe căile lor. A sosit timpul ca toate aceste lucruri care se întâmplă acum să fie expuse și examinate minuțios în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Având în vedere că Domnul se adresează în mod deosebit făcătorilor de minuni cu cuvintele: "*Depărtați-vă de la Mine!*", acest subiect trebuie tratat cu seriozitate. Mulți folosesc greșit Numele Lui, proorocesc, scot draci și fac minuni. Ei sunt sărbătoriți înaintea mulțimilor de mii și mii de oameni. Ce este greșit la ei și la ceea ce fac ei? Totul pare atât de biblic! Ei înșiși sunt greșiți în proorociile și învățăturile lor, pentru că trec cu vederea adevăratele învățături apostolice și adevăratul Cuvânt al proorociei. Puterea lui Dumnezeu lucrează în mod eficient prin Numele lui Isus Hristos, indiferent dacă predicatorul are dreptate sau greșește, pentru că puterea aceasta este în legătură doar cu credința celor ce cred, nu cu viața sau învățătura unui predicator. Domnul nostru a spus: "*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede*" (Marcu 16:17-18). De asemenea este scris: "*Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți*" (Matei 5:45). Adevărul există și noi avem făgăduința Domnului nostru: "*De aceea înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: **Le voi trimite** prooroci și apostoli...*" (Luca 11:49). Celor pe care **El Însuși îi trimite**,

Domnul le spune: *"Iată, **Eu vă trimit** ca pe niște oi în mijlocul lupilor..."* (Matei 10:16). Dar, *"Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine! **Cine primește un prooroc în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc...**"* (Matei 10:41). Aceasta este o făgăduință puternică pe care Domnul a dat-o, ca să-i răsplătească pe cei care primesc pe acei ce sunt **trimiși prin însărcinare directă de El**. Domnul subliniază încă o dată: *"Adevărat, adevărat vă spun că cine **primește pe acela pe care-l trimit Eu**, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, **primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine**"* (Ioan 13:20). *"Isus le-a zis din nou: "Pace vouă! **Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi**"* (Ioan 20:21). Orice bărbat trimis de Dumnezeu cunoaște ziua, locul și cuvintele exacte ale însărcinării divine pe care le-a primit atunci când a fost chemat.

PRINCIPALUL CRITERIU

În ce constă diferența dintre învățătura corectă și cea greșită? Cum deosebim practica falsă de cea corectă? **Ce spun Sfintele Scripturi despre acest subiect?** Cât despre părerile personale, pe acestea le putem păstra pentru noi, deoarece ele nu au nici o valoare în Împărăția lui Dumnezeu. Mărturisirile de credință ale părinților bisericii se abat de la învățăturile biblice fundamentale. Învățăturile lor religioase despre dumnezeire, botez etc. nu concordă cu cele ale apostolilor. Fără să-și dea seama de acest fapt, majoritatea oamenilor rămân în creștinismul tradițional falsificat, în ciuda multelor binecuvântări. Aceasta este tragica situație la sfârșitul timpului de har. Proorocii, apostolii și învățătorii

trimiși de Dumnezeu au cunoscut **un singur Dumnezeu adevărat**, nu unul trinitar. De asemenea, ei nu au cunoscut doctrina "Jesus Only" (Numai Isus). Ei L-au cunoscut pe Dumnezeu în multiplele feluri în care El S-a descoperit. Doctrina trinitară despre trei persoane egale în Dumnezeu, presupuse a exista din veșnicie, este nebiblică și este un concept păgân foarte vechi care mai există și astăzi în budism.

Desfășurarea Bisericii nou-testamentale are o mare asemănare cu Israelul. *"Poporul, văzând că Moise zăbovește să se pogoare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron, și i-a zis: "Haide! Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră" (Exod 32:11).* El a fost de acord și a făcut un vițel de aur pentru că în Egipt ei se închinau la taur. Apoi este scris: *"...și ei au zis: "Israele! Iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului" (vers. 4).* Noi ar trebui să ne închipuim scena: Dumnezeu lui Israel S-a coborât pe munte și i-a vorbit lui Moise: *"Atunci Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, și a zis: "Eu sunt Domnul Dumnezeu Tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit..." (Exod 20:1-4)* și în acel timp Aaron, împreună cu poporul, practica o idolatrie bine intenționată și numeau "dumnezeu" pe un vițel.

În timp ce Domnul nostru zăbovea în a se întoarce, părinți bisericii au făcut același lucru ca israeliții. Ei au format și au formulat un Dumnezeu cu trei capete, cu trei forme, conform modelului păgân și au spus: "Acesta este Dumnezeul tău, creștinătate!" Oricine îndrăznește să se atingă de această imagine, este tratat ca unul care insultă pe Sfântul Sfinților.

Care este atunci credința corectă? Apostolul Pavel accentuează în mod deosebit învățătura corectă, îndemnând *"...deoarece **Dumnezeu este unul singur...**" (Romani 3:30)*

și afirmă: "*Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când **Dumnezeu este unul singur***" (Gal. 3:20).

În Sfânta Scriptură nu găsim nici măcar o dată termenul "dumnezeul trinitar" sau "trinitatea" sau "sfânta treime" sau "Fiul ceresc", "Fiul veșnic". Dumnezeu format în acest mod nu este cunoscut în Vechiul Testament sau în Noul Testament. El este complet necunoscut proorocilor și apostolilor. Nici un om cu mintea întreagă nu se poate apropia de Cuvântul lui Dumnezeu crezând că există trei care domnesc în Cer și că aceste trei persoane acționează de comun acord și formează o trinitate. Dacă ar exista cu adevărat o trinitate în Cer, acest lucru ar fi arătat în mod clar în Biblie. Din moment ce nu se găsește nicăieri în Biblie, categoric că nu exista nici în Cer.

Unii exagerează această problemă, strigând: "Acum noi invităm Sfânta Treime!" Predicatorul invită pe Tatăl și toți bat din palme entuziasmați. Apoi, Îl invită pe Fiul și din nou toți sunt entuziasmați. În cele din urmă, și Duhul Sfânt este invitat în mijlocul lor: întreaga adunare aplaudă. Crede cineva în mod sincer că există trei veșnici, trei atotputernici, trei omniprezenți? Cu siguranță că nu este decât un Dumnezeu despre care Biblia depune mărturie. Ca să fie mai clar, trei persoane individuale înseamnă trei dumnezei, nu un Singur Dumnezeu.

Aici vedem marea lepădare de credință pe care a prezis-o apostolul Pavel. Aceasta s-a întâmplat când creștinismul a părăsit terenul iudaic al descoperirii. În Vechiul Testament, lepădarea de credință însemna întotdeauna întoarcerea de la SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT la alți dumnezei.

În Biserica nou-testamentală, întoarcerea de la SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT la o dumnezeire trinitară a fost începutul "marii lepădări de credință".. Pavel le scrie galatenilor: "*Mă mir că treceți așa de repede de la*

Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă evanghelie" (Galateni 1:6). În același capitol, el pune sub blestem pe cei care predicau o altă evanghelie. Apoi, el pune întrebarea: "*Cine v-a fermecat?*" (Galateni 3:1). Toți cei care botează în formula trinitară se supun aceleiași acuzații. Din momentul în care a luat ființă biserica nou-testamentală, **toți credincioșii au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos**, așa cum Petru a declarat în prima sa predică, prin călăuzirea Duhului Sfânt, în Ziua de Rusalii (Fapte 2:38). Mulți sunt de acord cu tradiția, **dar nu și cu Cuvântul lui Dumnezeu.**

Aceiași oameni care folosesc Numele lui Isus în mod atât de puternic, refuză categoric **să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos**, în felul în care au poruncit și au făcut Petru, Pavel și ceilalți apostoli, care au primit însărcinarea de la Domnul Însuși.

Dar acest fapt nu-i mulțumește. Ei declară că adevăratul botez în numele Domnului Isus Hristos, așa cum este scris în Biblie, este o erezie. Și ei o scriu în publicații și o spun în discursuri. Ar fi bine să medităm asupra acestor lucruri. **Cei care predică astăzi erezii, insinuează că Petru, care avea cheile Împărăției Cerului și Pavel, care avea autoritatea divină din cauza însărcinării directe, învățau și botezau greșit și, ca atare, au înșelat pe primii credincioși din creștinismul original.** Ei înșiși nu acționează conform însărcinării pe care ne-a dat-o Domnul nostru, așa cum au acționat apostolii, ci doar repetă pur și simplu Matei 28:19 ca pe o formulă magică. Nu se știe încă ce se face în numele acestor trei titluri înalte pe întregul continent "creștin"? Vrăji, magie, spiritism, ridicarea mesei, cititul în palmă, ghicitul, toate felurile de vrăjitorie și ocultism sunt practicate cu această formulă. Cei ce au cercetat în mod critic textele biblice au ajuns la rezultatul că în manuscrisele cele mai

vechi, textul din Matei 28:19 era scris astfel: "en to onomati mou" – "înăuntru, în Numele Meu" - fapt confirmat de unul din părinții bisericii, Eusebiu. Conform scrierilor care înregistrează istoria bisericii, în primele secole botezul a fost făcut în numele lui Isus Hristos. Schimbarea a survenit numai după ce oamenii și-au adus propriile idei trinitare. În unele traduceri, ca de exemplu în Biblia King James, care este citită pe fiecare continent, incredibilul verset suplimentar se mai găsește încă în 1Ioan 5:7: "*Căci trei sunt care mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt...*". Orice student la teologie în anul întâi știe că acest verset nu exista în manuscrisele originale. Acest verset nu exista nici în textul evreiesc, nici în cel grecesc, nici în traducerea lui Luther sau în oricare ediție germană, nici în ediția Zürich, care datează din vremea lui Zwingli, nici în cea franceză a lui J. N. Darby, nici în Lamsa, nici în multe altele. Nu se găsește nici în biblia germană Scotfield, iar ediția ei engleză conține nota de subsol: **"Este recunoscut că acest verset nu are autoritate deoarece nu a apărut în manuscris și a fost introdus ulterior"**. Dar, din cauza tradiției moștenite, textul este lăsat acolo împotriva rațiunii și este predicat de păstori. Nici textele apocrife nu aparțin Bibliei.

Așa cum am afirmat înainte, nu numai Mântuitorul, ci și Cuvântul lui Dumnezeu a căzut pe mâinile oamenilor - ce tragedie! După ceva timp, rugăciunii Domnului i s-a adăugat doxologia (imnuri de laudă) și mai recent chiar și formula "În Numele Tatălui, Fiului, și al Duhului Sfânt" este rostită după rugăciune. Diferențele în traducerea Bibliei în diferitele limbi sunt grave în anumite părți, cum ar fi de exemplu cu rugăciunea Domnului.

Versiunea originală în aramaică sună astfel: "...și călăuzește-ne astfel încât să nu cădem în ispită". Dumnezeu nu ne duce pe noi în ispită (Iacov 1:13), așa cum ne rugăm

noi de obicei.

Aceste lucruri trebuie spuse odată pentru totdeauna, astfel încât Adevărul să triumfe. Toate cruciadele brutale, toate vânătorile de vrăjitoare, rugurile, întreaga Inchiziție, toate persecuțiile, uciderea evreilor și a celorlalți credincioși au fost făcute cu binecuvântarea clerului: "În Numele Tatălui, Fiului și al Duhului Sfânt". Pentru masacrarea celor 30.000 de hughenoti din Franța, "binecuvântarea" trinitară a fost dată vinovaților de la amvoane.

Până în ziua de azi, toți acei ce aderă la un anumit ordin trebuie să-și pronunțe jurământul în Numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt- chiar și evreii care aderă la loja franc-masoneriei fac aceasta. Toți acei ce au aparținut cercului restrâns "Waffen-SS" al lui Hitler purtau o uniformă neagră și un tatuaj pe mâna dreaptă, având pe catarama curelei lor inscripția "BLUT UND EHRE" = "SÂNGE și ONOARE" și pe beretă un craniu, au trebuit să jure pentru Reich și Fuhrer (Împărăție și Conducător) în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

În decursul istoriei bisericii, milioane de oameni au fost măcelăriți, uneori torturați în cele mai crude feluri, sub această formulă. Evreii care au supraviețuit de la Auschwitz mi-au spus personal acest lucru în timp ce vizitam un fost lagăr al morții; ei au depus mărturie în public la televiziune în emisiunea "Ziua comemorativă a Holocaustului" că acei ucigași care purtau uniforme negre participau regulat la liturghia catolică din capela lagărului. În timp ce fumul care ieșea din camera de gazare se ridica la cer, fumul de tămâie se ridica spre tavanul capelei și se recitau rugăciuni în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.

Oricine cunoaște istoria internațională a bisericii, este conștient de faptul că ideea trinității și formula trinitară au fost introduse pentru prima dată în secolul trei după Hristos.

Policarp și Ireneu nu au știut de nici o dezbatere cu privire la Hristos. Ei Îl cunoșteau pe Hristos așa cum Îl predicaseră apostolii. Aceste dezbateri doctrinale au devenit o preocupare numai la Conciliul de la Niceea-325 d.H. și apoi au continuat în celelalte concilii. Doctrinile trinității au fost formulate în cadrul Conciliului de la Calcedon – 381. Valabilitatea lor generală ca învățătură pentru biserică a fost proclamată pentru prima dată în anul 441 de papa Leon I!

Istoricii nu au stabilit cu exactitate dacă au fost 50 sau 60 de milioane de martiri uciși de biserica –mamă, trinitară. Dar este un fapt bine cunoscut că ultimatumul dat celor care credeau altfel, și în special evreilor care erau acuzați ca "ucigași ai lui Hristos și lepădați de Dumnezeu", a fost acela că trebuiau să accepte credința în dumnezeul trinitar și să fie botezați cu botezul trinitar. Pentru un evreu ortodox nu se punea problema alegerii, căci ar fi însemnat pierderea sufletului său, deoarece prin aceasta ar fi încălcat prima și cea mai importantă poruncă pe care Însuși Dumnezeu o dăduse: *"Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru este un singur Domn!"* (Deuteronom 6:4). Sufletele acestor martiri strigă după răzbunare, conform Apocalipsa 6:9-10: *"Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: "Până când, Stăpâne, Tu, care ești Sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?"* Acum, noi trebuie să ne întrebăm cine este această instituție, care va fi chemată să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Pe cine are în vedere Scriptura în următoarele pasaje? *"Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor..."* (Apocalipsa 16:6). *"Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătută de sângele sfinților și de sângele*

mucenicilor lui Isus..." (Apocalipsa 17:6). "Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului". (Apocalipsa 17:18). "Și pentru că acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ" (Apocalipsa 18:24).

A sosit ceasul adevărului. Toate învățăturile, practicile, întregul crez, totul trebuie examinat în lumina Cuvântului. De acum înainte, aveți cunoștință asupra acestei teme complexe. Crede cineva că poate scăpa de judecata finală, scuzându-se că nu a știut adevărul? Noi trebuie să ne întrebăm dacă aparținem duhovnicește și prin învățătură Bisericii răscumpărate cu sângele lui Hristos, Bisericii celor întâi născuți (Evrei 12:22-23) sau bisericii pătate cu sânge, care este numită "Babilonul cel mare" și "mamă" față de bisericile fiice (Apocalipsa 17:1-6).

Oricine poate să-și dea seama de care parte se află. De la Reforma încoace, Domnul Își cheamă poporul pas cu pas afară din tot ce este nebiblic, până când Biserica Sa va fi complet reasezată pe fundamentul apostolilor și proorocilor, Isus Hristos fiind piatra din capul unghiului (Efeseni 2:20).

Predicatorilor, fraților, nu vă dați seama unde duce curentul principal al creștinătății? Unii dintre voi ați fondat seminarii biblice și învățați pe alții, dar acceptați voi înșivă învățăturile lui Dumnezeu? Nu recunoașteți voi că Singurul Dumnezeu adevărat S-a descoperit pentru mântuirea noastră în Noul Testament ca **Tată** în cer, în **Fiul** pe pământ și în Biserica Sa prin **Duhul Sfânt**? Aceasta a avut loc în singurul Nume de legământ nou-testamental al Domnului Isus Hristos, Singurul în Care este toată Mântuirea divină și în care sunt botezați toți credincioșii.

În Vechiul Testament, nimeni nu s-a rugat unui "Tată din cer", ci Domnului Dumnezeu. Aceasta terminologie este

întâlnită de 6700 de ori. Nici un prooroc nu a cunoscut vreodată și nici nu a chemat numele unui "Fiu veșnic din cer". Aceasta este taina de neînțeles și inexplicabilă care a fost prezisă și făgăduită în Vechiul Testament: este descoperirea lui Dumnezeu în Hristos (2Corinteni 4:6; Coloseni 2:2-3; 1Timotei 3:16 și altele). **Oricine nu are această descoperire, nu va înțelege, va tâlcui și va așeza greșit Cuvântul.** Numele (la singular) Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, în care am fost însărcinați să botezăm este într-adevar, **DOMNUL ISUS HRISTOS.** Cuvântul ebraic "YAHSHUA" înseamnă "YAHWEH-Salvatorul" așa cum Emanuel înseamnă "*Dumnezeu este cu noi*". Domnul/Yahweh al Vechiului Testament este Domnul Isus al Noului Testament. Acesta este adevărul divin. Numele Tatălui este același cu al Fiului (Psalmul 22:23), în care El S-a descoperit pe Sine. Toți predicatorii, evangheliști, personalitățile carismatice și toți credincioșii sunt provocați să recunoască că în zilele apostolilor și în următorii două sute de ani nici o lucrare biblică și nici o rugăciune biblică nu au fost făcute în formula trinitară.

Petru, bărbatul primului ceas, s-a supus cu precizie la ceea ce a spus Domnul apostolilor: "*Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit*" (Matei 28:20). Timp de 40 de zile după înviere, Domnul nostru le-a vorbit ucenicilor Săi despre Împărăția lui Dumnezeu, **învățându-i în mod personal** (Fapte 1:1-3). Atunci a dat El marea însărcinare care a fost îndeplinită întocmai. **Învățătura lui Hristos a fost și este învățătura lui Dumnezeu.** "*Isus le-a răspuns: "Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine"* (Ioan 7:16-17). Învățătura apostolilor a fost învățătura lui Hristos: "*Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura*

lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: "Bun venit!" Căci cine-i zice "Bun venit!" se face părtaș faptelor lui rele" (2Ioan 9-11).

PROVOCAREA

"Luați seama că nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din Ceruri" (Evrei 12:25).

Acum, se pune întrebarea: conducătorii duhovnicești de astăzi continuă în felul lor tradițional, așa cum s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos, ca și cum Dumnezeu nu ar fi făcut nimic? O, voi evangheliști ai primului val de trezire, ați avut cunoștință directă a lucrurilor supranaturale pe care Dumnezeu le-a făcut în timpul nostru!

Fără slujba profetică și de învățător trimisă de Dumnezeu, nu ați fi avut niciodată serviciile voastre evanghelistice! Pe de o parte spuneti: "William Branham a fost un prooroc puternic! Dumnezeu i-a descoperit totul!", așa cum a mărturisit reverendul T. L. Osborn, pe de altă parte spuneți: "Învățăturile lui au fost greșite!" Cum se potrivesc aceste afirmații?

Voi spuneți: "Dumnezeu i-a dat o slujbă incomparabilă, inegalabilă, confirmată divin, așa cum nu a avut nimeni până acum". În același timp, voi treceți pe lângă mesajul pe care el l-a adus în Numele Domnului, mesaj care să ne arate calea cea bună și trebuie să premeargă a doua venire a lui Hristos.

Prin aceasta asupra voastră apasă o mare vină care nu va putea fi reparată niciodată. Voi vă prezentați ca oameni ai acestui ceas. Dar în același timp, nu sunteți voi vinovați de uciderea prin defăimare a numelui slujitorului și proorocului lui Dumnezeu, deoarece ați făcut totul pentru a ucide autoritatea divină a acestei slujbe unice și extraordinare dată de Dumnezeu în timpul acesta? Nu veți reuși să-i țineți legați la nesfârșit pe cei aleși, pentru că ei, oile adevărate, vor da ascultare glasului Bunului Păstor. Cuvântul lui Dumnezeu va împlini scopul pentru care a fost trimis în timpul nostru cu toți cei rânduiți pentru viața veșnică!

Nu faceți voi acum ce au făcut învățații de atunci, respingând Planul de Mântuire al lui Dumnezeu în ceea ce vă privește (Luca 7:29-30), neacceptând să fiți botezați biblic, chiar dacă Pavel însuși a mărturisit că a fost botezat astfel (Romani 6:3)? Nu ați luat voi cheia cunoștinței și nu-i lăsați nici pe ceilalți să intre (Luca 11:52)? Voi desconsiderați cu un zâmbet încrezut rânduiala divină din Biserică așa cum a învățat-o Pavel și cum a fost prezentată din nou de William Branham, și continuați pe căile voastre. Voi afirmați: "Acestea sunt învățăturile lui Branham: Dumnezeirea, căderea în păcat, botezul, poziția biblică a femeii și altele". Așa să fie? Nu sunt acestea învățăturile Sfintei Scripturi? Pe cine credeți că acuză Domnul astăzi cu acel "Vai de voi!" spus de șapte ori, așa cum a făcut-o cu conducătorii duhovnicești de atunci (Matei 23:13-33)?

Dumnezeu Își pretinde poporul din mâna tuturor păstorilor care se hrănesc pe ei înșiși și El cere credință și ascultare de la toți. În Matei 24, Domnul nostru nu vorbește numai de împrejurările în care se va întoarce Hristos, ci menționează și partea referitoare la reșezarea totală care se împlinește acum. *"Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la*

vremea hotărâtă? "Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale" (vers. 45-47). Acum trebuie prezentată întreaga propovăduire, întregul Cuvânt, toate bunurile duhovnicești. Datorită însărcinării directe pe care am primit-o prin vocea puternică, autoritară și atotpătrunzătoare a Domnului pe 2 aprilie 1962 de a predica Cuvântul, eu am, la fel ca și Pavel, o mare responsabilitate în fața lui Dumnezeu. Eu trebuie să propovăduiesc cu credincioșie, în toată lumea, ultimul mesaj dinaintea revenirii lui Hristos.

Dumnezeu l-a luat la Sine pe slujitorul și proorocul Său, dar Cuvântul descoperit lui rămâne cu noi ca hrană duhovnicească, ca mană proaspătă pentru poporul Lui în marea foamete pe care o va trimite Dumnezeu (Amos 8:11). Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac și oricine este născut din Dumnezeu va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce a scris proorocul Hagai se aplică și acum: *"...toată rămășița poporului au ascultat glasul Domnului Dumnezeu lui lor, și cuvintele proorocului Hagai, fiindcă Domnul Dumnezeul lor îl trimisese. Și poporul s-a temut de Domnul"* (Hagai 1:12).

Încă trăim în timpul de har și fiecare om are ocazia să-și schimbe calea și să ia poziție alături de Dumnezeu. Acum, pentru ultima dată, Cuvântul lui Dumnezeu ni se adresează pentru mântuirea și învățătura noastră și ca să fim aduși înapoi la calea arătată de Scriptură. Același Cuvânt îi va judeca pe toți cei ce nu se supun (Ioan 12:48). Tuturor li se aplică avertismentul următor: *"Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!"* (Evrei 4:7). El se adresează fiecăruia în parte: *"Dacă ai fi cunoscut și tu măcar în aceasta zi, lucrurile care puteau să îți dea pacea!"* (Luca 19:42). Vrajmașul, împotrivorul lui Dumnezeu a cauzat mult rău în cer și pe pământ. El a răspândit minciuni peste tot, a

răstălmăcit adevărurile lui Dumnezeu și i-a făcut pe oameni să creadă aceste răstălmăciri. Dar așa cum la început a fost Cuvântul, același Cuvânt rămâne Adevărul până la sfârșit. Acum, la sfârșitul timpului de har, toți copiii adevărați ai lui Dumnezeu sunt sfințiți prin Adevăr (Ioan 17:17). Ei recunosc, în întreaga lume, că Dumnezeu Și-a trimis Cuvântul ca să ne vindece, să ne scoată din orice lucru greșit și din orice rătăcire. În aceasta ultima trezire, toți credincioșii adevărați care fac parte din Biserica-Mireasă vor ieși afară din orice eroare și din orice confuzie.

Mireasa lui Isus Hristos va experimenta în curând, prin har, biruința finală și deplină asupra tuturor practicilor viclene ale dușmanului. Lor li se aplică următorul verset: *"Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin Cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte"* (Apocalipsa 12:11). *"Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților)." "Apoi mi-a zis: "Scrie: "Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!" "Apoi mi-a zis: "Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!"* (Apocalipsa 19:7-9).

Am încredințarea că această expunere va fi acceptată ca o călăuză bine-intenționată a lui Dumnezeu, care vorbește fiecăruia prin Cuvântul Lui. Fie ca harul, pacea și binecuvântările lui Dumnezeu să fie cu voi în Numele scump al Domnului Isus Hristos. *"Apoi mi-a zis: "Să nu pecetluiești cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape...Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui...Cel ce adevărește aceste lucruri, zice: "Da, Eu vin curând". Amin! Vino, Doamne Isuse!" Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți ! Amin"* (Apocalipsa 22:10; 12:20-21).